

**Verselő
Antológia
2018**

Művészeti „virággyűjtemény”

Verselő Antológia 2018

Verselő Antológia 2018

Művészeti „virággyűjtemény”

Szerkesztő: Komáromi János

ISSN 2060-341X

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Paks, 2018

Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János
Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.
Felelős vezető: Katona Szilvia

Verselő Antológia

2008

2009

2010

2011

2012

2013

2014

2015

2016

2017

2018

**...tizenegy éve
a művészetek szolgálatában**

Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék	6. oldal
Előszó	8. oldal
Ambrus József	10. oldal
Bajzikné Panni	14. oldal
Bakos Bianka	19. oldal
Bihary Zsoltné	24. oldal
Fazekas Margit (Szomorúfűz)	32. oldal
Kajári Bettina	38. oldal
Kardos Gabriella	44. oldal
Kisháziné Vincze Julianna	51. oldal
Kiss Antal	59. oldal
Kiss-Teleki Rita	65. oldal
Kocsis György	71. oldal

Komáromi János	77. oldal
Kutasi Horváth Katalin	104. oldal
Lakatos Tibor	109. oldal
M. Jósvai Éva	115. oldal
Mráz Erzsébet Irma	121. oldal
Pomázi Klára	125. oldal
Rott Bernadett	137. oldal
Sipos László	143. oldal
Soós Katalin	148. oldal
Surman Viktor	156. oldal
Szikszay Péter	169. oldal
T.Zia	174. oldal
Tóth Andrea Éva	178. oldal
Tóthné Telkes Csilla	182. oldal
Vilcsek Adrienne	188. oldal

Új évtizedbe léptünk...

Új évtized? – Kérdezheti most az olvasó.

Igen! Az! Hiszen ez a Verselő Antológia a 11. a sorban. Tehát ez a kötet elindít egy új évtizedet.

Nem úttörő mű, nem az első – de mégis megkezd valamit, egyben pedig folytat is valamit, ami már előtte is létezett...

Ezzel a kötettel belépünk a második évtizedbe és folytatjuk az első tíz évet.

Egy-egy ilyen „új korszakba” lépés mindig kicsit visszatérés is. Visszatérés a kezdetekhez, az induláshoz. Újra átgondoljuk a célokat, a követendő utat, felmérjük az energiákat, számba vesszük a lehetőségeket.

Mi is megtettük mindezt.

Bizony vannak dolgok, amelyek nem változtak és vannak, amelyek alaposan átalakultak. Egyik felsorolásába sem kezdenénk bele, inkább csak felvillantunk egy-egy jellegzetességet.

Nem változott semmit az az érzékenység ahogyan a szerzők a világhoz, az emberi érzésekhez, a hétköznapi életükben is különleges történetekhez közelítenek. Most is sok és nagyon értékes alkotást találhatnak az antológia oldalain.

...és bizony alaposan átalakulóban van az, hogy ki és milyen terjedelemben tud megjeleníteni. A korábbi években is tapasztaltuk ezt a helyzetet, de soha még ilyen erős nem volt az a hatás, hogy a szerzőknek

(legyenek bármilyen tehetségesek is!) nagy nehézséget jelent a megjelenés finanszírozása. Sajnos kiadónk nem tudja felvállalni a felmerülő költségek egészét. Mi elsősorban abban segítünk, hogy az alkotások minőségi kiadványban, méltó köntösben tudjanak megjelenni. Ehhez igyekszünk megteremteni a lehető legkisebb költségeket, a minőség megtartása mellett. Lehetne még alacsonyabb áron előállítani a köteteket? Lehetne... de akkor azok a kötetek már nem lennének valódi könyvek, és mi elköteleztük magunkat a minőségi megjelenés mellett, mert a szerzők alkotásai ezt megérdemlik!

Antológiánk ezúttal méretében is visszatért a legelső kötethez. Szinte pontosan ugyanannyi oldalon jelenik meg, mint az az úttörő kiadvány. Ez kicsit elszomoríthatna bennünket, hiszen a közben eltelt években mindig nagyobb terjedelemben jelent meg a VAN, de biztat bennünket, hogy a kötet most is nagyon értékes gondolatokat, érzéseket tartalmaz, valamint az is, hogy a 2008-as első, karcsú kiadvány után 2009-ben alig fértünk el egyetlen kötetben...

Ami igazán fontos, hogy most is itt vagyunk, most is remek írások olvashatók a kötetben! Kívánjuk, hogy mindenki találja meg a kedvenceit közöttük!

Szeretettel: Komáromi János (koma) és Juhász Krisztina

Ambrus József

1966-ban születtem Gyergyószentmiklóson.

Életem delén tele vágyakkal, tervekkel, és sok versel. Versek védnek a romlástól, és vad Főnixként élem a mindennapokat. Verseim filozofikus hangvételűek, és életem a napfogyatkozás felé halad. Olvasóim erős képekkel találkoznak, – „valahol a test, és gondolat között”. Mostanság a fizikai munka viszi erőmet, de igyekszem megvívni a harcot, hogy minél előbb visszatérjek, a régi énemhez, ahol a „vers” volt, van, és lesz, mindenek fölött.

Eddig öt verseskötetemet jelent meg – Férfiének, Kifosztott szépség, Golgotavirág, Az élet bolondja, Egy marék szerenád. Több tucat antológiában jelentek meg verseim. Érzem és tudom, hogy még van bennem erő, pár gondolat, ami a jövőben újabb verseskötetté érik, mert kapaszkodom a versekbe, kapaszkodom a szürke létbe.

Ma az öröklét csöndje dermed,
szavak hajtják felvértezett ajkam,
az emberszívet szépnek alkotta meg,
amit mások tüzetől, tőled kaptam.

(Ambrus József Részlet)

Valaki olvas bennem

Ma tanulni kezd a kopott elme,
merészkednek a megkövült szavak,
belapozok a sorok tekintetébe
szelíden, de jaj, a tüze megárthat,
amíg gyermeklelkem bentről figyel
a poéták merész lépéseit –
látjátok –, testből a lelket kikergeti,
mert alszik ölemben a férfi hit,

de naponta mozdul változatlan,
elfolytja a keserű gondolat, –
amit összetart arcotok tudatlan,
– mégis üzen valami fontosat,
mert a két értelem céltalanba visz,
s néhány szót a füstjel kimond,
ahol bimbóznak nemes álmaink,
s amit a költemény lelke kibont,

mert valaki most is olvas bennem,
harmóniát rajzol ujjbegyedre –
amíg fércelgetem újabb balettem,
egy kis szép beszédet szerezz be...

Parti köveken

Részeg virrasztás, csend zakatol,
képeim tapadnak a színes falakra,
az igazság mégis bennem dacol –
mint valami vad szerelmi hajsza.
Titkok mélyén születnek a percek
szenvedély lován az erő vágat,
új szándékok, visszhangok, csendek
pulpitusán, az ítélet sem árthat.
Megtörni a hűtlenség sem képes,
régi lényed ma sem érinthetem, –
körülottem a dolgok elenyésznek,
de ne álmodjatok hát ekképpen.

Marad a kín, minden semmivé lett,
hangok ölelkeznek parti köveken,
mielőtt pazar életem szerteszéled,
nem díszít korbátot a lelke.
Kevés szívem sose marad néma,
mosolyom nem rabolhat többet,
ma is csábít az élet hordaléka,
amíg bús tekintetem szóra kéred.

Ó-reményem újra felosztanád,
finom kételyek lesnek naponta, –
milliárd részecske, Pegazus vád,
jó ízt vegyít a savanyú borba...

(Ciprus, 2018)

Kiáltvány-kép

Te lettél valóságos valómban,
előtted térdelve ezernyi képben,
békés estém hűse visszalobban,
amikor szemeimben könnyek égnek.
Új képek isteni mását hordom,
mert sok érzés óvja testemet,
zaklatott kétségeim kibontom,
de egy pillanatra az ének elveszett.
A bőség hiánya sokszor hallgatag,
büszkén csiholok régvolt tüzeket,
Hold arcán sikolyom áthalad, –
a sorok között nem állhatok meg.

Bajzikné Panni

A költeményeim hűen tükrözik, amit érzek, látok, tapasztalok.

Szívesen írok szépséges Balatonunkról, általában a természet határtalan csodáiról, de az emberi jellemről, jó és kevésbé jó tulajdonságokról is.

A fáradtság letaglóz

A fáradtság letaglóz,
de a sok nyüzsgő gondolatot
mégsem tudom
száműzni fejemből.
Kényelmetlen.
Mérges vagyok magamra,
hogy a sok haszontalan,
problémának látszó
cselekedet ennyire
felingerelt.
Nem figyelt másra?
Nem tolerálta társát?
Villogtatta báját?
Ugrált, amikor állni kellett,
s állt, mikor lépni kellett?
Mit érdekel?
Nem az én dilemmám.
Mi a csudát akarok hát?
De az igazság nem hagy nyugton,
s csak lassan csitítom háborgó
indulatom.
Miért kell ezen megütköznöm?
Volt ehhez közöm!?
Közömbös csönd figyelő dühöm.

A tavaszt hitte

Az éj feketéje szürkébe
hajlik, a hajnal hidege
motoszva keres rést
palástján.

Dereng a nap,
fénye halovány pislogás.
Egy palaszürke fenyőrigó
fázósan szökell ágról-ágra.
Tollruháját felborzolva
melegíti magát.
Korán érkezett.
A tavaszt hitte,
a tél subájára reppent.

Keleti kényelemben

Keleti kényelemben,
a kinti hideget kizárva,
a duruzsoló kályha
mellett ábrándoztam.

Papucs helyett a lábamon
egy gondolatmenet hintázott,
mi új vers megírására biztatott.
Nem volt nehéz motivációt találnom.

Kint hullt a hó,
és a tél örömeit taglaló koncepció
kész témaként került eléem.
A kert hófehér bundát öltött,
jégcsap lógott a ház ereszén,
s hiába a mínusz tizenöt,
szívembe öröm költözött.

Oly rég volt már, hogy fehér volt a világ!

A szilvafán
fekete sapkás széncinkék
izgatottan lesték
a madáretetőt feltöltő kezeket.
Türelmetlen csiviteléssel
biztatták egymást
a terülj-terülj asztalka
elfoglalására.

Derűsen néztem elégedett lakomájukat.

Szél tépi a lombokat

Szél tépi a lombokat,
jajongva sírnak.
Zúg a fergeteg.
Fekete fellegek
gorombán lökdösődnek.
A vihar kegyetlen ereje
rombol, égszakadás
áztatja a fákat.
Leveleikről bő könnyzáró
a földre lapuló
fűcsomók halmára zuhog
csépelel páfrányok
lándzsa-levelét,
Vadul hajló bokrok
tánca fog-vacogató.
A természet ereje tiszteletet parancsoló.
Villám hasít az ég sötét felén,
páni félelmet kelt fény-kévéje.
Behúzott vállal, szaporán lép az est,
köpenye szárnyát védelmezőn
teríti az erdőre.
A hold arca törött cserép a víz színén.

Bakos Bianka

"Arcomat letépte
szívem tükör-énje
Testemből kiégett
a valótlanság képe
Csomagolt fénykosár
szikrázik az éjben
Isteni angyalszárny
elrepít a térben
Új életet ír
a csillagkódos lélek
Vezeti utamat
a láthatatlan végzet"

A lélek útja

Csillagfelhők között szövi
a lélek ragyogó szálait,
ezzel az égi képpel
vértelmez fel élete lapjait

Hamis ígéretetek, zavart elmék
nem léteznek az örök fényben,
illúziók garmada után
az Igazság lesz a térben

Ezerarcú emlékezet gazdagítja
a hűséges szellemet,
hazaútig tisztítja, kegyesen,
a nemes jellemet

Lesz egy pillanat a sajtó,
rohanó nemlétezőben,
mikor a Létező felfedi önmagát
gyöngyszínű örvénymezőben.

Virradnék

Virradnék én is, ha élnék oly vidéken,
hol százfele kacsint a Napfejedelem
Virradnék én is, ha lenne arcom pozsgás,
rózsák biz' irigyelnék testem jó dolgát
Virradnék én is, ha szívem zakatolna,
álomból kergetvén, kakasriadóra
Virradnék én is, ha lágyfehérben úsznék,
minden téli reggel hóangyallá válnék.

Napfényszirmok

Eltelt éveimmel
köszöntöm a Napot
Mosolyt csal arcomra
– fénycsomagolt vagyon
Siklik a szív is,
ha csendül a dallam
– játszik velem,
örök nyugalomban
Kezemet nézem,
eres, mint régen
Békés angyalokkal
ölel a létem.

Csoda

Megszólal most minden harang,
kőbe vésett sorsokat boncolgat
Ki-ki megtalálja szent csillagját,
felnézve az égre, derűre int
egy igaz vágy...

Kísér minket utunkon a megfoghatatlan,
reményünket csomagoljuk minduntalan
S mikor elveszünk a sűrű föld-ködben,
ránk kacsint a boldogság hű vezére:

Figyelő szempárként köszönt a Nap,
éjszakáinkat átíveli az örökmozgó Mag
Áldást oszt a hétköznapiok fáradalmaira;
felnitja a szívburkot, válaszol imáinkra

– csendesen őrizzük a legszebb csodát,
míg alkalom nyílik, hogy felfedjük voltát.

Szerelmed dallama

Ha reped a bőröm, nyers a hangom,
ott vársz a tónál, ölelsz a parton
Ha borús a nap: zord-sötét, fáj,
édes csókoddal fényt hozol rá
Ha belép a zaj, könnyem csordul,
szerelmed dallama szívembe tódul.

Emlékkosár

Leszek majd egy szín,
egy emlék, vagy kép az asztalon
Leszek majd egy könnycsepp
a szeretnivaló arcodon
Leszek majd egy pillanat,
örömben vagy bánatban
Leszek majd egy finom íz,
egy fuvallat a hajnalban
Leszek majd egy csók,
egy ölelés a szívedben
Leszek majd egy fény,
egy apró jel a szemedben
Leszek majd egy érintés,
mely ott lesz édes kezeden
S leszek majd egy mosoly,
ha épp én rá emlékezel.

Bihary Zsoltné

Első írásbeli egyetemi szigorlatomon másfél A4 méretű oldalt nyújtottam be, francia nyelven. 5*- t kaptam rá.

– Ilyen még nem fordult elő velem, de minden benne van, ami kell; és úgy ahogy kell. – értékelte Süpek tanszékvezető úr.

A rövid tömör közlésmód azóta is dominál az életemben. Szóban csakúgy, mint írásban.

Így az APEVA versformát mondhatni nekem találták fel. 15 szótagnyi 5 sorban szólni magunkról, mikró és makró világunkról, örömről-bánatról, életről-halálról, nagy kihívás és élvezet számomra.

Alkotó munkámat szöveg-faragásnak nevezem magamban, az elkészült apevékat meg gondolat-szobroknak.

Kedves Olvasó, ajánlom őket szeretettel.

Édes anyanyelvünk

Seb
Hemzseg
Szívemben
Helytelen
Nyelvhasználattól

*

Nagy
Magyar
Nyelv őrnő / nyelvőr nő
Önjelölt de
Helyesen nem ír

*

ki
ki – be
ki – be – tűz
kibetűz már
uralkodik

*

köt
költő
hova köt
igekötő
egybe vagy külön

*

csík
mint sáv
csíkbogár
csíkos mint sávos
csikós mint lovász

*

sajt
saját
sajátos
felfogás hogy
egy hang nem számít

Mi magyarok

Más
Miért
Mert barna
Mert fehér vagy
Neki te vagy más

*

Ő
Aztán
Nem téved
TV-t hallgat
Tévedhetetlen

*

Haj
Hajdú
Hajdina
Huj – huj – hajrá
Őseink nyila

*

Ment
Ment-e
Mentében
Néphagyományt
Határőrvadász

*

Bog
Bogár
Bogárszem
Bogárszemű
Szomorú lányok

*

Szem
Személy
Személyes
Szenvedélyes
Birtokvédelem

*

Sok /k
Észt oszt
Honleány
Mert nem tudja
Mi a galiba

*

Hon
Honvággy
Mélabús
Elégia
Határon túlról

Transcendo

bűn
bűnös
bűnösség
nem létezik
Jézus elvette

*

nem
latol
zaklat-e
zakatoló
hitéletével

(változat)

nem
latol
zaklat-e
zakatoló
szeretetével

*

én
és a
teremtés
bennem él ő
benne élek én

ér
érzem
emberi
idegemben
a kozmosz lüktet

*

moly
szúnyog
poloska
kéjjel csapod
aztán meggyónod

*

a
tűró
türelmes
szeretet nő
Isten nőnemű

*

az
urak
istene
az ÚRisten
s egyszülött fia

*

az
ember
kinőtte
gyermekkorát
lázadó kamasz

*

Barátok Verslista 2 témájára írt 3 apeva

DÜH
Tombol
A földön
Jégorkánnal
Válaszol az ég

(változat)

DÜH
Izzik
Szívekben
Háborúkkal
Válaszol az ég

*

(ars poetica)

Vers
Zene
Természet
SZERELMÉBEN
Lelkem megújul

Fazekas Margit Szomorúfűz

Ha rám mosolyogsz, nekem az a tavasz
Ha hozzám beszélsz, nekem susog a szél
    Ha engem nézel, fényben élek
    Ha rám figyelsz, üzen az élet
Ha velem vagy, virágok közt érzem magam
    Ha értem élsz, a világ is az enyém
    S ha mindezt nekem adod,
    Érte cserébe, csak a szívem kapod.

Szívem tisztelegve érez...

Gyertyák fénye árnyakat rajzol az estében.

Olykor borzongató emlékeket idéz.

Utamon mindig emelt fővel jártam,

tanultam, dolgoztam,

szerettek és szerettem.

Szívem tisztelegve érez,

a barátságok ma is fontosak nekem.

Szemem és lelkem öleli a természetet,

nyitott a csodára, a szépre és a szeretetre.

Reményben éltem,

megőriztem magamban az emlékeket.

A földön jártam.

Soha nem kívántam mennyországot,

de lelkem a csendben vágyakkal szárnyalt.

Szolgált a szerelem, s szolgálja is voltam.

Volt magányban részem, ültem a felhők szélén,

a fényben mosolyogtam.

*

Születtem, éltem, voltam.

Már rokkantan, megtörten, megöregedve élek.

Hajamban ezüst szálakat festett a múltó idő.

Az élet eljárt felettem.

Varázslatok

Mikor rám telepednek a csendes éjszakák, hideg
szárnyukkal beborítanak a törékeny,
szinte kimondhatatlan érzések.

Csípős, hideg csendes a világ. Tiszta az égbolt, a
távolban sziporkázó csillagok,
a Hold ezüst fátyolba burkolózva
árnyként oson a dermedt éjszakában.

Borzongva bújok takaróm alá. Lelkem zaklatott.
Mérhetetlen vágy fog el utánad.

Mikor így előre törnek lelkem mélyéről az érzések,
minden pillanatom olyan mély érzelemmel töltődik
fel. Könnyes, merengő szemeim mögött
– szívemben az emlékek zenéje.

Jó volna átölelni – álmodozom közelségedről.

Most messze vagy tőlem, – csak szavaimmal,
gondolataimmal ölelhetlek. Lelkemmél
szárnyalhatok, – repülök Hozzád a szívemben lévő
legcsodálatosabb érzéssel.

Sokszor megjelenő szemeid simogató ragyogása,
mosolyod varázsa, arcod vonásai, – mozdulatok, –
pillanatok... Kezed érintésére vágyom, – szíved
dobbanását érezni kívánom.

A szívemben halkán szóló – lágy melódiák, – lelkem
zokogó, tűnődő sóvárgása...

Hajnalig tartó virrasztásaim, – hívó, – kérő szavaim.
Édes emléked szelíd varázsa.

A szívem csordultig van az irántad érzett szeretettel.
Mindig Feléd, – Hozzád visz az utam.

SZERETLEK!

Nem tudom...

Sokat gondolkodtam rajta: nem tudom, mi célja van
velem a sorsnak.

De mikor reggel kisüt a Nap, vagy éppen esik az eső,
– úgy érzem, újra csak élni kell...

Mikor este lefekszem, mindig hálát adok a sorsnak,
hogy újra egy nap haladékot kaptam.

Hisz bármilyen fájdalmas is az élet csak szép. Mikor
szép és jó történik az életemben,
mindig újra vágyom, újra reménykedek.

Ilyenkor úgy alszom el, hogy várom a holnapot,
hátha újra elhoz Téged...

Elhoz, – ha nem is személyesen, de a hangoddal, –
egy leveleddel, – amit csak nekem küldesz... Igen,
várom a holnapot, hogy Neked tudom nyújtani a
szerelmemet, – hogy írhatok Neked,

hogy elmondhatom, mennyire örülök Neked, hogy
megfoghatom a kezed, hogy átölelhetlek – mint
régén...

Mindenemet újra és újra Neked adhatom, mikor
felém lépsz...

Búcsúdallam

lengedező hűvös szél
ringatja a falombokat
táncoló fénysugarak,
kergetőző felhőfoszlányok,
a nyár illata búcsúzóan ölel át
madár zengi a szív dallamát

Reményteli dallam...

Lágyan selymes holdfény ölel.
A csönd, mint romantikus,
halk dallam karolja át álmainkat.
Lelkünkben béke, átszőve ezüst fénnel.
A kertek, a házak fölött homály.
Meséink erdejében bolyongunk – álmainkban.
Régi emlékek dallama zeng.
A szemek sarkában – az ébrenlétben –
megbújt könnyek – a hajnallal felszáradnak.
A szürke homályú éjszaka után azúr égbolt
felettünk,
a szívek reményteli dallamában.

Visszatérni a pillanatokhoz

– Sokszor megállítanám az időt – vagy éppen felgyorsítanám? – Szeretném, ha ragyogó kék lenne az ég, sütne a nap és ezek a pillanatok örökre megmaradnának – Sokszor szeretnék visszamenni egy-egy pillanathoz – szeretnék visszamenni, időben, – térben – sok dolgot meg nem törtéنتé tenni – és szeretnék sok mindent újra és újra átélni... – Kezed érintése, amint elhaladsz mellettem, – olyan könnyed – Ez az érintés tartja bennem a lelket a legnehezebb napokban – A távolság sok mindent megmutat – megmutatja mi az, amiért újra érdemes szenvedni, túrni, – de ugyanúgy szeretni – vagy még jobban – Mikor érzed, hogy örömet adsz és boldogságot kapsz – mikor ezek csak "pillanatok" és utána újra a magányod, az emlékek maradnak és a némaság – vajon érdemes e? – Érdemes e élni? – Ó, ha itt lennél velem...

/Gondolatok, amelyek kissé kuszák:)

Kajári Bettina

Minden versbe, költeményembe egy picit belehalunk, mikor megírjuk. A szívünk egy-egy darabját rejtjük el benne. Mikor az utolsó darabka is elfogy, olvassuk újra, amit leírtunk, s a darabokból újra egész lesz...

Kitaszított

Megunt, régi, koszos, törött játékok,
Feledett emlékek, eldobott ajándékok.

Utcasarkon elejtett, porban heverő
szegényeknek nyújtott napi betevő.

Sárba tipró, lenéző, véres tekintetek,
Nap nap után, egyre csak legyintetek.

Esőben, fagyban, hidegben, melegben,
Mindig ugyanabban a kiszolgáltatott helyzetben...

Egyedül töltött, üres hétköznapiok, ünnepek,
Nincs egyetlen árva, üdvözlő üzenet.

Szívet, lelket körülvevő fájdalmas magány,
Lassan felemésztő tűrhetetlen hiány.

Kérlelő, könnyes, fáradt tekintetek,
Nap nap után, egyre csak legyintetek...

Hála

Adj hálát az égnek, amiért élhetsz!
Ne vedd észre sorsod minden hibáját,
Mondd el minden éjjel a köszönet imáját!

Gondolj bele, mennyi ember szenved betegen,
S minél betegebb, annál több benne a szeretet!
Nyisd ki a szemeid, és nézz rá a világra,
Ne menjen el egy perced se hiába!

Minden úgy lesz, ahogy lennie kell!
A világnak dolga van veled, hidd el!
Hogy senki vagy, ne hidd azt soha,
Kik azt hiszik, úgymint vannak sokan.

Nem vagy gyenge, te vagy a legerősebb,
Nem hiába engedett a jó Isten a földre.
E világra csak a legerősebbek születhetnek,
hisz minden nap nagy erő kell a küzdelmeknek.

Ha szeretsz valakit, mondd meg neki!
Nincs benne semmi bonyolult, csak ennyi:
állj elé, s mondd, hogy szereted!
Mert lehet, holnap már nem teheted.

Sohasem lehet tudni, hogy a sors mit szán nekünk,
De egy biztos: minden okkal történik meg velünk.
A világ minket mindenre meg akar tanítani,
Csak az élet minden apró szavát meg kell hallani.

Ne legyen időd a szomorúságra, a rosszra!
Ne legyen időd soha búsulni zokogva!
Mindig legyen időd jót tenni, szeretni...
...hogy az út végén boldogan tudj egyszer majd
elmenni...

Megnyugvás

Forrongó, vöröslő, lelket maró láva,
Tűzforró nyáron lángokban álló szalmabála...
Csendes gyilkos, ki bennem bujkál,
Kitörni vágyó hatalmas vulkán...

Viharos, magányos, sötét este,
Fájó hanggal érkező éj leple,
Csillagtalan, fénytelen égbolt,
Bántó szavad már rég volt...

Hullámszó, morajló tenger,
Sós vízében millió ember...
A távolban egy fénylő hajó,
Fénye aprócska, de már látható...

Párás, hűvös, őszi hajnal,
A felhő már dacol a nappal...
Fáról lehulló elsárgult levél,
Hangtalan, ahogy földet ér...

Havas, hideg téli délután,
Megint fehér, sok év után,
A parkban ácsorog egy hóember,
Emlékeimben ilyen is volt egyszer...

Kellemes, langyos, tavaszi este,
Villanydróton aprócska fecske,
Földre szórt, számtalan fűmag,
Nem számít már, ki volt a bűnbak...

Szép, fényes, nyári reggel,
Nincs már forrongó látatenger,
A vulkán hangja elcsendesült,
Háborgó lelkem megszelídült..

Contradictio

Hosszú utat tesznek meg a könnyek,
Egészen melyről, a szívemből jönnek...
Szavak, képek, emlékek, illatok, helyek,
Ott voltam, ott voltam, nem mással, Veled!

Rád nézek, megsimogatlak, érzem az illatod...
Ha velem vagy szívem mindig felragyog...
Boldog vagyok, de egyúttal szomorú,
Könnyeimet látod, de ez csak halvány ború...

A napot is néha takarják viharfelhők,
De mindig elúzik őket a nyári szellők...
Szívem is beborítják fájó gondolatfelhők,
Öleléseid számomra a védő nyári szellők...

Könnyeimet látod, de ez csak halvány ború,
Hiszen boldog vagyok...de egyúttal szomorú.

Kardos Gabriella

Ihlet az, ami ha megtalálja ajtódat, kopogás nélkül besétál házádba. Lerúgja apró cipőit lábairól, a kanyarpedra huppan, és feszült percekén át mereng maga elé. Nem társalog: nem tud beszélni, dallam árad belőle. Melódiája érzéseket vált ki az emberben, és ahogy zenéje elhalkul, az érzés maga is elcsendesedik. Ezek után ő feláll, és kisétál az ajtón, ahol bejött. Soha nem tér vissza többé. Nem azért, mert nem akar, hanem mert kilépve az ajtón megszűnik létezni. Nincs két egyforma ihlet: sem egyetlen személyben, sem a világban. Pillanatnyiak, rövid életűek, akárcsak a kérészek. De amíg élnek, alkotnak. Rajtad áll, hogy közvetíted-e gondolataikat.

uroborosz

vágyakozni sincs erő
a sáros ösvényeket sötét barlangok szakítják meg,
vendéglátónk hűvös, rideg kietlenség
és köszönésünkre csak visszhangunk felel

nincs idő javítani
hibáink iszapba süllyedt eleven húsok és csontok
megülepítő szemfogaink a kiutat rágják hasztalan
és végtelen a fekete tér

hiábavaló lejtők egymás után sorban:
túloldalukon meredek dombok kacagnak az őket
megmászó izzadt testeken
sík terepek a mesékből csengnek vissza édesen
és az út végén a régi fa

induláskor még gyermek volt

negatív

megsárgult fotópapíron bénult arcok
merednek a távolba
az események a szemek előtt és a fejekben
szimultán világok
privát atmoszférájuk széthullóban
de főnixek mind
zaj és lárma váltják egymást
mégis mindent átjár a némaság
és a kék

kék a háttérben a fák lombja, a pattogó
tűz és a kopott hinta a gyerekekkel
kék a fű és föld, a tolvaj róka és a zuhanó
bombák

és kék a pattogó tűzön meggyulladt fotó
illanó fénye

kriptabolygó **(részlet)**

a parton halillat kering
mely gyermekkoromat eleveníti fel
vagy apámét, magam sem tudom már
csónak koppan halkan és sirály érinti apró
lábaival a szélről fodrozódó vérpocsolyát
álszent nyugalom tölti ki a kriptabolygót
hol mint szeméttelap a szemetet, úgy
őrzi emez a halott testek maradványait
nincs tükörképem, s ha volt is, kacsintott mikor én nem
és képembe röhögött, mikor ijedtségemet meglátta
nincs senki számomra ebben a világban

és nemléte sugarai öntik aranyba a magány kelyhét
melyben mérgezett nedű nyújt felszabadulást
paradoxon, ami lenni vágyom, és ami vagyok
sóvárgom a büntelenek tiszta lelkét

a város szimfóniája

alszik a város éjjel csend lámpa
 fénysötét csillagtalan világ
 csupán két ember sétál nézik a holdat nézik a lábuk
 ahogyan talajt ér és gondolataikba révedve szívják
 a cigarettát szájukat húzzák balsejtelmes előérzeteikre
 már egyikük sem látszik éjjel csend vibráló sárga fényű
 lámpa fénysötét csillagtalan éj
 nap nap után

alszik a város tombol a vihar magányos az ág
 esőcseppek tömegével bajlódik a gyenge faág
 majd ablakon kopognak százával büszke hadsereg
 ha félrenézel leigáz antik óra katt katt katt katt katt
 katt katt katt katt katt katt katt katt katt
 villámok fényénél néha árnyalakat látsz:
 meghasonlott önmagad
 és múltbéli éned játszadoznak veled
 utóbbi néha szemrehány
 nem tudod mikor dördül legközelebb az ég
 mikor hívja csatába az életet mit alkotott
 elpusztítandó

éber a város kiomló hajak az éjszakában féltve váltott
 csókok titokban zajlók hangjukkal zavargó népség
 táncot járva kiabálnak bennük rejlik a mélység
 elégedetlen öregek aludnának már
 és a zshivajban a falon át
 ütemes morgásukat is hallani még
 morajba fordult feszült perpatvar

alattam az ágy is beleremeg
elhalkulóban a jókedv és vele a vének hada
mindenki pihen
hork pihű nyaff-nyaff nyirrr
nap nap után

alszik a város kocsiriasztó lármája zavarja fel álmából
iű iű iű pű pű pű táááá éneklő bestia
fejem felett valaki dobbant
elejti paff mit a kezében tartott gurul gurul gurul koppan
káromkodik megnyugszik a lelke még a riasztó is elhallgat
ajtó nyílik szerelmespár ér a moziból haza
fogják egymás kezét
holnap vitatkoznak tegnap sem kedvelték egymást
nap nap után

ébren a város kádban reggeli füstölés jövőképek életcél
járműbúgás gyerekvisongás pszichoterápia
kismotor műanyag kerekének zaja
bumm paff paff bumm upp upp építkezés a szomszédban
utcán kialvatlan szemek jobbra-balra kerülgetés
egymásnak menés auraérintkezés levegőt vesz:
beszív-kifúj
összevissza nem egyszerre mert mindenki autonóm
még a szívverés sem ugyanaz, holott anatómiailag...
a lélek hát hogy is lehetne
haldoklók tömege harcban az idővel elmúlik lépteink zaja
monotómia
(ia ia ia ia üvölt a gyerek)
ma még ezret utóbb csak kettőt abba is belefáradsz
nem más a halál: kifakult eleven élet
nap nap után

a város metafizikája

üres váza árnyéka vetül a falra az éjszakában, ahogy az ablakon átszűrődik rá és az őt környező tárgyakra a városi sárga fény. Barázdált formája véges, mégsem szabhat határokat neki a tér. Nem tudni, hol kezdődik és hol ér véget a szomorúság sem. Kietlen minden: a vasárnapi utca, akkor is, ha kocsik és buszok zaja zengi át. Kietlen a szoba, az ágy és a testemben élettelen dobogó véres szív. Fényképezők célkeresztjében fekszem. Ha elsülnének, vajon én lennék a képen, vagy valami homályos, tűnő alak? Talán nem is létezem: üres az ágy, hűlt helyem sincs. Betűket formálok, de nem rajzolódik ki belőlük semmi. A szavak céltalanok, pusztá gondolatok. Mégis tovább élnek, mint én.

ezernyi élő

mi más lehetnék
hosszan elterülő idő
végtelen tér
ködben lebegő múltó árny
berregés és bűgás a távolban
apró karc egy szemhéjon
képek, miket a fejedben alkotsz rólam
mi más lehetnék

üres gondolatok lenyomata
zavart fejekből kitekintő szemgolyók
értetlen pillantása
telihold és csillagok a borult égen
fenyő az őszben, szekrényekről
lehulló apró porcicák
mi más lehetnék

mi más vagy, mint ezernyi ember
alkotta valaki
sok belőlem, sok belőled
mégis ugyanaz a húscella
mi más lehetnél
mint megrögzött istenkép vagy senki
cipőktől kopogó parketta
kórság és járvány, egészség
mi más lehetnél

felejtés és emlék, céltalan andalgás
forrás, patak, ér és vakság
gázálarcos testekkel teli elhagyatott erdő
rémségek otthonában felakasztott haldokló
függönyén a ránc, a tükrön megcsillanó
utcafény, üres park az éjszakában
mi más lehetnél

hamu táncol a talajon
elkezdődsz és véget érsz
mi más lehetnél

Kisháziné Vincze Julianna

Annyiféle hatás éri az embert a mindennapokban, hogy – aki érzékeny erre – csaknem eltéved közöttük. Összevegyülve az emberben belül megszülető gondolatokkal és érzésekkel nagy mennyiségű „ráfigyelni való” kerekedik ki belőlük. Vannak, amelyek máris versre ösztönöznek egy erre hajlamos embert, mások érlelődnek egy ideig, és egyszer csak utat kérnek, azaz papírt-ceruzát, de azonnal! Nos, teljesen gyanútlanul ebbe a helyzetbe sodródtam földi utam során. Nem válhatott belőlem igazi versfaragó, mert eltéríthetetlenül más irányba indultam, és meglehetősen későn mertem leírni és versnek hinni (talán máig is csak hinni) a magam és mások nevében átélt és megszülető érzéseket, gondolatokat.

Gergő unokámnak

A zenéléshez kell a fegyelem.
Hidd el nekem, hogy a jó muzsikus
előbb a taktus tartását figyeli,
s elengedni magát majd akkor képes,
ha a zenéhez odaláncolja a lelke,
s benne fellobog a tűz,
mely összefűz embert és dallamot.
A magot, mit a gyakorlás érlel kalásszá,
magához hasonlatossá neveli,
s úgy kezeli aztán hangszerét,
hogy az gazdája belső lényegét képes
széles e világnak megmutatni.
Ezt hagyni pedig kell a bátorság,
mert önmagát adja ki az ember,
aki így mer mindent elmondani, amit érez.

Ne kérdezd hát mástól, mi a zene!
Lényege benned dobog, tudom,
mert hallom a fényét, ahogy kis furulyád
szívedről beszél.

Testvérek

Éjszaka van. Eltűnt a csatatér.
A két gyerkőc, Lea és Olivér
Békésen alszik. Vagy csak úgy hiszem?
Csodálkozom az óvatos neszen,
Ami a középső szobából hallik.
Talán a virágok szára hajlik?
Vagy halkan pattog a zongorahúr?
Esetleg a szekrény reccsen ott, alul?
De mintha csoszszanna odaát valaki...
Lépéseket is vélek hallani...
Aztán csend. Minden nyugodt, mint előbb.
Mégis – az elszenderülés előtt –
Nytott ajtajukhoz osonok...
S a meglepetéstől magamban kaccanok.
A két gyerek áll a szobájuk közepén:
Elöl a kislány, mögötte Olivér,
Két keze Lea vállain. Szótlanul állnak.
Mind hallgatunk, s a másodpercek szállnak.
Lábukon papucs, ami napközben csak ritkán:
Mezítláb járkálnak a hideg parkettán.
A két gyerek szorosán egymás mögött.
Meg sem rezzennek – bár látják, hogy jövök.
Átölelem őket, s ágyukhoz megyünk.
Ott összeér egy pillanatra még a kis kezük,
S mindkettő saját kuckójába bújik.
Megkapják még egyszer a puha jóéjt-pusztit,

S már alszanak is. Egy szó sem hangzott.
Vajon mi okozta ezt a kis kalandot?
Fentlétük okát máig nem tudom.
Talán még egy jóéjtpuszit vártak. Gondolom.

A bonyolult lélek (– talán magamról mintázva?)

Jaj, de bonyolult ez az út! Cifra és rögös!
Mikor gyönyörködsz egy szál virág előtt,
sötét felhőt formázhat már a láthatár –
s lám, keserű könnyektől nehezebb máris a világ.
Nahát! Tán épp a sírástól könnyebb a lét?
Mert az ég kiderül aztán:
élted asztalán minden rendbe áll,
de ettől meg már a szürkeség rádszakad,
s magadat vádolod ezért.
Majd valamiért szíved a boldogságtól remeg,
hogy utána még súlyosabb legyen a bánat,
mitől a világnak megint hátat fordítasz.
De lelked áhítja a fényt,
s minden bizsonnyal újra rátalál.

Örökségeim

A hátamon cipelem sorsomat.
Nagy terhet rakott rám az Úr!
Az anyám életét viszem tovább;
Benne már elszakadt a húr.

Nyolcvannyolc éves, és rég nem beszél.
Magába zárta titkait.
Gyönyörű hangján nem dalol ma már,
S a kora bénítja lábait.

Apám léte is bennem él tovább.
Ígéretes ifjúsága volt,
De torzzá tette életét a sors.
Minden, mi benne volt, halott.

Kilencvenhárom éve gyötri őt;
Múltjában próbál élni még:
Ifjúsága néha fellobog,
De ez már léptéhez sem elég.

Valamikor szálegyenes hátam
Egy kérdőjellel is felér.
Létem a kettejük létének mása:
Bennem a sorsuk összeér.

Álmodozás

Hogyha engem úgy szeretnél!
Úgy szeretnél... – elvehetnél!
Elvehetnél, elvihetnél;
Házacskádban dédelgetnél.

Dédelgetnél – s főznék néked!
Főznék néked jó ebédet.
Jó ebédet, jó vacsorát.
Növekedne is a család!

Adnék néked kisfiúcskát!
Kisfiúcskát, kisleánykát!
Kisleánykát... Hogy örülnél!
Úgy örülnél, hogy röpülnél!

Majd az idő is elszalad.
Elszalad..., s két öreg marad.
Öreg marad..., két szerelmes...
De csak ha kedvesem elvesz!

Leánykérés

Elvinnélek! El én, téged!
Tán jó férjed lennék néked,
Ha az, mi most bennem dalol,
Nem kallódna el valahol.

Jó étel..., kedves feleség...,
A szerelem... Ez már elég?
M megbocsátó, csendes lélek!
Való vagy te feleségnek?

Velem együtt ha dalolnál,
És időnként megbocsátnál
Türelmetlen szóért nékem,
Elvinnélek. El én, szépem!

Legjobb dolog, amit mondtál,
Hogy fiút és leányt adnál.
Tovább élhetünk mi bennük
Békében, ha felneveljük.

Tudod, mint mondok én néked?
Elveszlek hát! El én! Téged!

Kék madár

A tüzet, mi sokakat összefűz,
vagy távont tart a láng,
falánk melege odébb készlet,
vagy új érzelmet kohol
– rosszat, tán kellemest –,
temesd magadba,
ha megzavar –
mert kell cipelned!
Valami gondos zugban
lelj neki fontos helyet!
Majd, mikor szűkre sötétül
a tág-volt világ,
less be kívül:
van-e parázs még odabent?
Lent találod, a lét mélyén,
lévén, hogy oda zártad rég.
Kék madár ő piros szárnyal,
csinos pántlika lebeg begyén;
hagyatkozz rá, és felemel!
Lángja feléleszt,
ha oszlana a fény.

Kiss Antal

Kiss Antal vagyok, 1950 októberében születtem Budapesten.

Nyugdíjasként, egy gyönyörű asszony kíséri életemet, immár több mint 40 éve. Írásaim elsősorban e tündérnek, egykori kedves kollegináknak szólnak a mindennapok történéseiről. Jó érzés azt hinni, esetleg van pár gondolatom, mely másoknak is örömet okoz.

Weblapom címe: <http://antalkiss.hupont.hu>

Új belépő

Az Úr 2007. éve, Szent Jakab hava (aratás, avagy július hava) vagyon. A nyár az időszaktól eltérően meleg, sőt azt mondanám forró, egyre-másra dőlnek meg a sok éves meleg-rekordok.

A XX. század eleji építészet nyomait viseli magán az építmény homlokzata. Egykor a Budmil Termelő, Kereskedő és Szolgáltató Kft. névre hallgatott. Új tulajdonosa a decentralizált egységtől leválasztott, újonnan alakuló, közigazgatási feladatok megoldására szakosodott egység. Közigazgatási feladatokat ellátó köztisztviselők nyertek benne elhelyezést. Illetékességi területük szigorúan szabályozott.

A nyári nap sugaraival bombázza a belső udvaron álló lapos tetős, alacsony épületeket. A rekkenő hőség fullasztó, megreked a szobákban, nem mozdul. A kánikula már-már elviselhetetlen, hisz szellő sem rebben, légkondi mint olyan nem létezik. Bár a lapos tetős kátránypapíros szigetelés alatt csodát tenni, friss levegőt szolgáltatni: – ki tudna?

A teremben asszonyok, lányok, üde színfoltként két férfi. Ma nincs ügyfelezés, nyugodtabban lehet a feladatokra: javítás, levelezés, iktatás ... stb. koncentrálni.

A meleg nem kíméli őket, a női nem jeles képviselői kicsit könnyebben vannak, vékony ruhaköltemények, szoknyák, blúzok; kis kosztümök. Változatos, színes világ. A férfiak irigykednek, hosszú nadrág, rövid ujjú ing – nyakkendőt, zakót le lehet tenni!

Érdekes kontraszt: ügyfél – ha férfiből van – jöhet izom pólóban, rövidnadrágban, hosszú szárú zokniban standpapuccsal; esetleg szandállal. Ennél már csak a nyegle úrfik agyon zselézett haja, rövid ujjú kockás inge, csikós nyakkendővel, 35 C fokos melegben, mi biztosan kiveri a biztosítékot.

A békés, nyugodtnak ígérkező napnak vége, az ajtóban egy hölgy és egy úr jelenik meg. Izgalmas látvány, a bőven agyonpacsulizott férfinép, potroh alatt megkötött rövidnadrág szerű valamiben, ujjatlan pólóban, szőrös karokkal-lábakkal beállít – népes kísérettel. Három kisméretű purdé is került közben, – meglepő módon nem nyüzsögnek, nem hangoskodnak, csendben vannak. Vajh, meddig marad így? A hölgy színes kartonruhában, meglepően jól áll néki.

- Oszt mondja már mit köll csinálni?
- Önnek is szép jó napot! Parancsoljon!
- Itten ez a levél, írgyák jöjjünk be, de mit köll csinálni?
- Szabad a levelet? Mellesleg ma nincs ügyfél fogadás, hogy jutottak be?

- Hát az, az őr beengedett münket.
- Tetszett hozni X.Y. számú nyomtatványt, személyi igazolványt?
- Én nem, az asszony intézi a dolgokat. Gyere már ide!

Férfiember elterpeszkedik a széken, asszony megáll mellette, táskájában keresgél, majd sikeresen előhalász egy nylonba csomagolt papírhalmast. Kibontja, megtalálja, amit keres, mutatja, s leteszi az asztalra.

- Ügyintéző elveszi, megnézi, s mutatja: az Önök példánya sincs aláírva, s a benyújtott példánynak is ez az egyik hibája, a számszaki hibák mellett.
- Milyen hibák?
- Számszaki! Nem jól adtak össze, a fő sorok összege nem egyezik. Melyikük jogosult az aláírásra, javításra?
- Hát ű.
- Uram adja át a helyét a hölgynek! Asszonyom kérem az iratait, a cégbírósági bejegyzést! Számszakilag kérem kijavítani a hibás sorokat, majd kérem itt aláírni a nyomtatványt!
- Tessék már segíteni? Nem tudok én nagyon számolni, a masina biztos megmondja Önnek?

Ügyintéző segít, hisz ez a dolga. Észszerűség határain belül felsorolja a megoldási javaslatokat, felhívva a figyelmet a következményekre. Dönteni az ügyfélnek kell.

Döntés, javítás megtörténik, hölgy aláír, a jelzett helyen. A bevallásra rákerül: év- hó- napon a megjelent személy az aláírás hiányt pótolta, a számszaki hibát javította, s nyomtatvány hibátlan.

Ügyintéző átvezeti a gépen a bevalláson elvégzett javításokat. Jegyzőkönyvben rögzíti az aláírás tényét, a számszaki javításokat soronként. Ügyféllel aláírhatja két példányban a jegyzőkönyvet, egyik példány az ügyfél tulajdona, a másik a hivatal irattárába kerül. Nagy hálálkodások közepette távoznak, s meglepő módon a lurkók mindvégig csendben, jól nevelten viselkedtek.

Attól, hogy ma nincs ügyfélfogadás, ügyfél bejuttott, a telefonok meg rendületlenül csengenek. A telefonos tájékoztatás nem áll meg. Internetes kérdésekre adandó válaszok sem kerülhetnek a sor végére, akad tenni való a javításon, levelezésen kívül.

Újra nyílik az ajtó. Óvatosan belép egy 35 körüli Hölgy.

– Jó napot kívánok! Osztályvezető asszonyt keresem.

– Kézcsókom. Főnökasszony jelenleg nincs a szobájában, tessék megvárni, pár percen belül biztos előkerül.

– Köszönöm.

Ifjú Hölgy áll, vár, mi többiek tesszük a dolgunkat. Jól áll a néki a szoknya, könnyed blúz, vállán

táska. Harmonikus jelenség, szemüvege tanár néni külsőt kölcsönöz neki.

Megjelenik főnökasszony, s kérdi mi újság?

– Szép Hölgy szeretne bejutni Hozzád, pár perce érkezett!

– Vártam, új felvételis kollegina. Szervusz, gyere az irodába légy szíves!

Mennek, mi dolgozunk tovább. Ők ketten csépelek a szót, valószínűleg ismerkednek egymással, lehetőséggel. Megbeszélték a teendőket, nyílik az ajtó, kijönnek. Magállnak a teremben.

– Kolleginát Máriának hívják, mától a tao. csapatot erősíti. Hová ültesselek?

– Főnökasszony, szívesen felajánlom, hogy az ölembe, míg más lehetőség nem adódik

– Igen, erre lenne eszed, fiatal lányt dédelgetni

– Munkaköri kötelességen túl is, ha nincs ellene kifogása? Jó szívű vagyok, jó emberek kis helyen is elérik, a csinoság meg külön előny.

– Keresünk más megoldást

Találtak. A sors úgy hozta, hogy hosszú éveket töltöttünk együtt – mint egy jó házaspár, békében, egyetértésben. Némi erőszakosság árán sikerült rábírnunk: fiatal, előtte a jövő, szerezzen diplomát, hisz vár reá még oly sok dolgozó év. Megtörtént, lediplomázott. Hiú szívemnek jólesett mikor megköszönte, hogy rábírtam a tanulásra.

Budapest. 2012-11-30.

Kiss-Teleki Rita

43 éves, kétgyermekes családom vagyok. A versek iránti vonzalmamat középiskolai tanárnőmnek köszönhetem, volt is akkoriban néhány versírási próbálkozásom, de felnőttként eltávolodtam az irodalomtól.

Azonban néhány éve, egy súlyos betegség következtében sok időt kényszerültem magammal tölteni. Ez idő alatt rengeteget tanultam türelemről, szeretetről, odaadásról. Éreztem, hogy a félelmeimet, fájdalmaimat ki kell írnom magamból. Írtam novellákat, kisregényt, végül mégiscsak a versírás szerelmese lettem. Verseim nemcsak a betegségről, mint tabutémáról szólnak, a legszemélyesebb történeteimet dolgozom fel bennük.

Az idő sóhajtása

Már hetek óta zsákban fut a jelen,
meg-meg botlik, nyakában a múlt liheg,
s a jövő sorban packázik vele,
zordat jósol, rövidet.

Fuss, fuss, a cél nincs messze a domb után,
fehér-köpenyes sátrat bontva vezet,
fuss, mást itt úgysem várhatsz, egy cédulán
már rajta van a neved.

A jövő, mint vattacukor a napon,
izzadva ragad a semmi kezére,
eltűnik a domb, és egy hűs asztalon
csak folt marad cserébe.

Ott a hideg, bántó neonfényeket
klórszagú, fehér csempe veri vissza,
a cél nincs messze, valaki átvezet...
még forog egy körhinta.

Majd ahogy csúszik a tér, lassan megáll,
és lepedők lemondó susogása
jelzi: már nincs, ki a világgal szembeszáll,
psz... ez a jelen végső sóhajtása...

Háború

Háború dúl, minden sötét,
komor falak piszkos árnya,
rám teríti csúf öltönyét,
mintha megbocsátást várna.

Settenkedem, minden léptem
sikátorok mocska fedí,
gyáva vagyok, de túléltem,
ott ahol más nyakát szegi.

Háború dúl, én okoztam,
így a világ kítaszított,
elbújok az átjárókban,
hol korábban rózsa nyílt.

Emelkedj fel, húzd ki magad!
Könnyes felhőt égszín váltja,
nem lőnek már, hidd el: szabad,
aggály nélkül nézhetsz hátra.

Háború dúlt, romok között
kincseimet keresgetem,
alant káosz... fejem fölött
verőfényes lett a jelen.

Az a sátor

Az a sátor, az az enyém,
kis sátor a bú közepén,
egyedül van, így akarja,
friss magánnal betakarva.

Remete harc, az tanított,
nyugalom virága nyílt,
szeretek a semmi felett
eltűnődni, így, nélkülöd.

Szeretem, hogy tapintattal,
önös érdek nem marasztal,
szeretem, mert itt botorkál,
egy-egy szó, mit régen mondtál.

Ez az élet rám lett bízva,
én vagyok csak, aki írja,
akkor is, ha fáj szerinted,
belül fogni a kilincset.

Látod, most is, pár versszakkal,
jóban lettem önmagammal,
dehogyan félek, ugyan mitől?
Harapok a reggeliből...

Hiszen itt vagy, néma utas,
felnézel, hogy meglátogass,
belepillants, én hogy látom,
milyen az én kis világom.

De szeretsz...

A kanapén ülsz, nézlek,
nem figyelsz most sem, de nem bánom,
tudod, ha nem ismernélek
sok közhely váгна gyomorszájon.

Egy szó, ölelés nélkül,
mimóza vagyok – semmit sem ér,
a lelkünk máshogyan mélyül,
csók és nagy szavak, ha összeér.

Nézel, azt mondod szeretsz,
egy szó, mely szárazon elvonul,
de mivel te is jól ismersz,
még hozzáteszed: de piszkosul...

Ősz lett

Lenge-léha levegő,
forró kavicsos kalandok,
boldogságot kereső
nyaramban mindig megmaradtok.

Mert meg akartam kapni,
kimarkolni a napfényből,
és nem csak pár falatnyi,
nekem mind kellett odafentről.

De ősz lett, megpihentem,
lelkem is kardigánt húzott,
hogy mellém telepedjen,
ami a nyárból elbúcsúzott.

Mire minden ideért,
és elsimult a vállamon,
átvette büszke helyét
ez az avarszínű nyugalom.

Csak sodródom

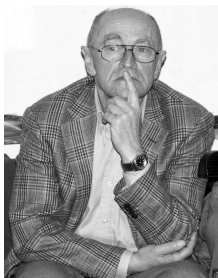
Ez most a béke. Csak engedem,
ráfekszem, hogy vigyen, vigyen,
nem verdesem, csak úszom vele,
és hallom, hogy hív: kérlek, gyere.

Újjászületek. Beteljesül,
harmónia kívül-belül,
és az sem baj, ha elhibázom,
hisz elfogadtam, lágyan átfon.

Ez valami más. Ez bizalom,
sodródom és hagyom, hagyom,
bármerre megy, csak vigyen oda,
csak mutassa meg, van még csoda.

És te is itt vagy. Itt vagy közel,
biztos karod segít, ölel,
ha vízzé válunk... mind a ketten,
majd együtt úszunk csendben, csendben.

Kocsis György

Kocsis György vagyok. 1946. február 12-én születtem, Zebegényben. Ez a kis falucska gyermekkoromban, főleg nyaranként a művész emberek paradicsoma volt. Utcácskáit írók, költők, zenészek, énekesek, festőművészek rótták.

Sokat tanultam tőlük is, persze tanáraimtól is. A nyolcadik osztályt kezdtem, amikor a faluba zeneakadémiai növendékek jöttek tanítani. Hangszert lehetett választani. Szüleimmel a gitárt választottuk. Kárpitos szakmát szereztem, majd levelező tagozaton leérettségiztem. Gimnáziumi tanulmányaim közben a határőrségnél szolgáltam. 1973-ban megnősültem, azóta Vácon élek. Van két, már felnőtt lányunk és három unokánk. Szintén levelező tagozaton elvégeztem Esztergomban a Tanítóképző Főiskolát. Jelenleg három dalkör – kettő váci, egy budapesti – tagja vagyok. Az írás, a zenélés, az éneklés, az unokák nevelése betölti az életem.

Tagja vagyok zeneszerzőként az Artisjust csapatának. Országos minősítésű citerásnak és népdalénekesnek mondhatom magam.

A legszebb ünnep

Illatosan, melengetőn rezdülnek a fények,
mintha virág volna, kibomlik, átölel az ének,
sátorként borul ránk az áhítat,
minden szívet átítat a könnyű léptű,
tisztá, önzetlen szeretet,
és ez nem is olyan csekély dolog ilyenkor
télvíz idején, emberek.

Hosszú téli estéken
halványan sziporkáznak a csillagok,
libbennek a gyertyalángok,
a hópihék, az illatok,
villognak az ablakok,
angyalok suhannak nesztelen valahol,
a gondolat testet öltött, Ő lett a Megváltó,
betegeket, nyomorultakat gyógyító,
reményt, hitet, életet adó örök barát.

Ma csak csendesen letérdelek, fejet hajtok,
gondolatban a csillagokig száguldok,
imáim szárnyán röppen a lélek,
átszövik életem az igaz, tiszta remények.

Fohász mindenkéért

Uram,
Szívünkbe puha bánat költözött,
Tündöklő rózsaként szárba ütközött,
Harmatos harmat ad néki tápot,
Könnyezik már a hajnalég is – látod,
Könnye borítja az egész világot...
Ültess, Uram, kérlek, békét
Háborgó szívünkbe.

Uram,
Szívünkbe balga bánat költözött,
Égi harmat szemünkbe öntözött,
Szepegő mélység kopár csúcsain
Halványuló fénybogár szólít,
– Te vagy a bűnös, –
– Ne várd míg gyűlölséggé érleli
Bánatod az eloszló idő,
– Kérlek,
Ültess, Uram, vigaszt
Elárvult szívünkbe.

Uram,
Szívünk forró bánatba öltözött,
Mint kardját a szélnek,
Csillagűző madarak lelkének,
Add meg hát Istenem békédet nekünk,
Bocsáss meg mindent elevennek és holtnak,
Ne oltsd ki, kérlek, fényét a sápadó Holdnak,
kérve kérlek –
Úgy legyen.

Jézus Krisztus

Gyönggyé
vált könnycseppjeid
elperegnek a homokkal,
rubin-arany vércseppjeid
szívedből kihullva
megfestik a hajnali
égboltot.

A megváltás, amit adtál, múlhatatlan,
minden áldozat oltárod előtt
Hozzád eseng, – add, hogy úgy szerethessünk,
ahogyan Te minket.

Gyönggyé vált
könyncseppjeid
elperegnek
az idővel,
rubin-arany
vércseppjeid
táplálják
életünket,
most és minden
időben.

Szakadékok között

A
nap
látszólagos
útján, úgy tűnt,
éppen nyugodni tért,
pedig csak velünk fordult
meg a Föld elképzelt tengelye körül,
és mégsem történt semmi érdemleges,
csak a madarak tekintete botlott el egy nagy,
sötét hegyben.
Tengermély
szakadékok
ölen elgurult
a telihold.

A
létezés
parancsa:
kapaszkodj meg
a kemence illatú nyárban,
kapaszkodj meg a fákbán,
a szirmait a tájba égető virágban,
tekinteted pókhálóként átszövi a fényt,
hogy léted meghosszabbítsd az égre nézz.
A nap éppen
nyugodni tért,
elalszunk hát,
Te meg én.

Komáromi János

Olyan kevés melegség van az Univerzumban, hogy a végtelen csak hideg lehet... a melegséget mindig csak egymás közelében találhatjuk meg.

...mert vannak párhuzamosok, amelyek nem feltétlenül csak a végtelenben találkoznak...

A verseim magamról írom, mert másként nem tudom, és sokakhoz szól, mert másként nem is lehet.

Mi magunk vagyunk a zene... csak a sok zaj körülöttünk és bennünk gyakran elfojtja a dallamot, a harmóniát...

semmi sem múlik el

semmi sem múlik el
a jelen egy örök pillanat
felettünk megfagy az Idő
és mégis tovább szalad

csak nézz vissza önmagadra
szemedben láthatod arcodat
százezer éve álmodsz már
de minden ugyanaz marad

sötétbe szótt fényszálak között
elvesznek életünk napjai
zúgó forgatagban az üvöltésed
csak üres csendnek hallani

fekete-sárga lángnyelvek lobognak
vörösen parázslík a láthatár
még el sem kezdődött Semmi
de mégis Mindennek vége már

ez a kísérlet kudarc volt csupán
nem tudtunk megfelelni a Mindenségnek
el kell törölni ezt a hamis világot
meg kell felelni az Emberségnek

sértett nappalok

sértett nappalok sárga vére
változik lassan feketére

halk sóhajokkal hullnak térdre
a felhasadó utca kövére

megöli lassan önmagát is a múlt
minden várakozásunk kifakult

és a szétporladó néma csendben
elrejtőzünk a puhán elnyelő estben

nem látjuk egymás szemében önmagunk
nem halljuk a másik sikolyában a hangunk

mégis érezzük, hogy ott vagyunk egymás közelében
láthatatlan fények vagyunk a mindent betöltő sötétben

őrt állunk a Mindenség kapujában
mulandóságból örök reménységgé váltan

vagyok aki sohasem lehettem
vagy akit örökké szerettem

vagy a megtestesült álom
vagyok akivé nélküled nem sikerült válnom

ezer év múlt

ezer év múlt és
a Csend beszötte a lelkeket
a régmúlt és
ami emlék volt: elveszett

a valóság
béklyók között vonaglott
a hazugság
minden nap újabb kötelet csomózott

gyűlölni kell!
a feladat olyan egyszerű
imádni kell!
és mindent elhisz sok-sok együgyű

a rettenés
elhomályosítja a józanságot
attól kell félni legjobban
amit senki se látott

mindenki veszélyes és
a gondolat olyan irányíthatatlan
minden hír téves
csak az igaz – ami elmondhatatlan

szívem halk léptei

szívem halk léptei
osonnak a múltó nyári napokkal
nem harcolok többé
semmilyen képzelt fantommal
elporladt éveimet
elfújja a közalgó tél jeges szele
talán van még számomra
a hideg napoknak is üzenete
öregednek a színek
csak a lelkünk marad fiatal
tudjuk, hogy hátra van még
az utolsó, a legigazibb viadal
talán az álmok
még velünk maradnak
talán maradtak még
tisztító könnyek
édes mosolyod ma is
éppen olyan, mint régen volt
és szerelmes érintésed
ma éjszaka is átkarolt
van még reményünk
ha csak cseppnyi is maradt
minden további évünk
egy-egy röpke pillanat
van még hitem
amit ápolasz bennem minden nap
pontosan tudom, hogy
szerelmed az egyetlen, ami örök marad

Te – én

Te vagy az este
én vagyok a nappal
várlak a Hold mellett
fejemen kalappal

amikor találkozunk
ölelésünk Csendet teremt
nappalomból építed fel
minden estedet

csikorog az utcakő

csikorog az utcakő
kérdi: ma mit csináltál?
szürke pára hull alá:
már megint nem vigyáztál?

feketéből a fehérbe
már nem lehet átmenni
hogyan a rosszból megint jó legyen
már nem lehet semmit tenni

elmúltak a csendes napok
zajos éjszakák zúgnak a szélben
újra meg újra meg kell halni
ha nem lehet élni egyvégtében

elsápadtak a színek
megfakult a ragyogás
elalszik a tűz-lobbanás
nem lesz több felolvadás

az utcákon egymásra rakódik
hiába-lépések nyoma
már ezer éve megyünk
de soha nem érünk oda

valahol eltévedtünk
a végtelenbe vesző úton
gyakran elcsodálkozunk azon
ahogy keresztül rohantunk a múlton

csak körbe-körbe...
csikorog az utcakő
lekopik lassan lábunkról
a rég kinőtt cipő

mi a fenének akarunk
menni folyton-folyvást
a sok ki nem mondott szó
szorítja torkunkon a fojtást

szemünk lehunyva
jobban látjuk az irányt
már alig van valamink
így nem érezzük a hiányt

a szavakat nem halljuk
a csend elnyomja a hangokat
lehajtott fejjel eltagadjuk
a nyilvánvaló bajokat

lökjük az örvénylő időbe
a jövőről álmódó jelent
soha ne felejtsd el
a könnyet növelő szemet

gond-karcok az arcokon
egyre múlik a bánat
fekete-csend marad
csupán utánad

és utánam sem marad
majd semmi
talán ezért kell folyton
csak menni
csak menni

...és lassan megtelik

...és lassan megtelik az utca
már könnyekre sem futja
ezeknek van batyukban a cucca
...és vannak akik büszkék a hatalmukra

zsibbadt

zsibbadt csenddé
gyúrtak a szavak
legutóbb feketében nyíló
fényben láttalak

sugarait a mulandó időnek
csomóra kötve őrizem
sötét árnyékokat vetít a falakra
játékosan mozgó két kezem

rángatóznak a zajok
ahogy megszületik az éjszaka
már csak visszhang az üresedő világban
az alkony halk dala

surruló szellő halványan csillan
víztükrök felszínén
hogymost ébred a valóság
oly szívesen elhinném

de tudom, hogy csak hiába-tüzek
látomás-lángjai táncolnak
a tehetetlenség és a hiábavalóság
a mozdulatlan jelenhez láncolnak

fáradt-küzdelmek nyomai
hegesednek lelkemen
erősödik egyre szívemben
egy hang: nincs kegyelem
...nincs kegyelem

nem ma

nem
ma még nincs vége a napnak
szemedből a fényt
tedd el magadnak
és remélj
hogy hátha lesz még valami más is
valami
ami rendetlen zenévé vásik
és nem csak az éppen elszállt blues az
ami ott lebeg a fák felett
mint a füst, ami megterem
minden kósza szívben

nem
ma még nincs vége a napnak
képzeld még magad
egy kicsit nagynak
és legyél végre az, aki lehetnél
ha elhinnéd végre
hogy valamit tehetnél
ha egyszer az lennél újra, aki voltál
amikor még önmagadról is álmodtál
és szólna újra benned az a blues
ami akkor szólt
amikor még azt álmodtad
hogy elindulsz és nem állít meg semmi
mert az élet titka
hogy előre kell menni

nem

ma még nincs vége a napnak
 bár már csak erőtlen sugarak
 állnak ellen az alkonyatnak
 de a kevéske fényben
 még meglátni a valóságot
 és azt is, amit a vakító fényben senki se látott
 az árnyékban megbúvó igazságokat
 mert az őszinte szó már csak homályban látogat
 viszont még őrzi a képességet
 hogy csináljon újra fényességet
 gyűjtsa meg a hajnal-fáklyákat
 ledöntse a hazudott bástyákat
 és ismét tiszta levegő áramoljon a tüdőkből
 és megérezze az is, aki már nem hitt
 hogy új megváltás van születőben

legyen végre

legyen végre
 legyen vége
 fekete csend
 fény helyébe

szánkba mézes
 madzag helyett
 igaz szóból
 üzenetet

fejünk fölé
 nagy kalapot
 lábunk alá
 út – koptatott

szívünkbe hit
 vérrel írva
 örök halál
 élet-sírba

csendet szövök

csendet szövök nappalaimba
felgyújtom az éjszakát
hallgatom fák susogását
megértem a szél szavát

benézek a felhők fölé
villámokat tűzök az égre
sötétségbe rejtőzők, de
szükségem van a fényre

lassan önmagammá válok
egyetlen-eggyé leszek
átölelnék az időn-túlról
remegő gyermeki kezek

még emlékszem magamra
amikor az éjszakába néztem
ártatlan gyermek voltam
és mégis mindig féltem

ma lángok lobognak - mindenütt -
bevilágítják az éjszakát
képes vagyok meghallani
az egyesülő lélek halk szavát

nem lesz másik esély
bármennyi életben élhetek
hogy önmagam legyek
ez a legtöbb, amit kérhetek

gyakorta

gyakorta jártam
fájdalmas utakon
hogy merre vezetnek
ma már nem is kutatom

lépéseim előtt gyakran megnyílt
Pokol és Menny kapuja
óvatosan ha jártam
soha nem jutottam sehova

be kellett járnom
mélységeket és magasságokat
el kellett hagynom
jó és rossz szokásokat

észrevétlen akarattal
egyre messzebb jutottam
sok volt a nehézség
de soha el nem futottam

álltam fehéren és tisztán
sötét árnyékomtól körülvéve
nyugalommal töltött el
lényem megtalált egysége

ahogy önmagam szeretni mertem
másokban is a jóra ismertem
sok-sok hibám már nem volt szégyenletes
a Mindenség a Jó és a Rossz egységétől
tökéletes...

vagyok valami

vagyok valami fény
álmok hullámozó tengerén

suhogás reszkető falombok között
sikoly égig-érő hegyek fölött

állandó kétség a fejemben
mardosó félelem a szívemben

csokor rózsából eltűnő illat
itt volt a kezemben de gyorsan elillant

lüktető lángok fel-fel csapó tüze
millió fájdalom egyetlen öröme

ezer színből font szivárvány-kötél
mely pontosan lelkemtől lelkedig ér

egy csendes sóhaj hordozza az életet
fényre válik minden fényből született

fellobbanó lángokban tűzzé válik dalunk
de naponta új dalokat tanulunk

egyetlen álom marad csak meg belőlünk
csillagok között fény-porként repülünk

számtalan

számtalan szó fordul a számban
sétálok az éji homályban
dobbanva visszhangzik a szívem
talán az utcának üzen
üzen az álmaimról és
talán elmond valamit rólam
elmondja merre hajtott a vágy
miközben azt hittem rossz voltam
nézem ahogy alszik az éj
megállok minden sarki-fénynél
csillag-tücskök muzsikálnak
és minden hang hozzám beszél
felsír bennem a dallam – zokog
viszi a lelkem messze-messze
csak egy kérdés tart csupán vissza
még nem tudom velem jössz-e?

sínek

sínek mellett jártam
a talpfák közöttük zizegtek
valahol kattogott egy vonat
a virágok elébem siettek
ritmusra dobogott a hang
ölelte a fatörzsek derekát
lassan az alkonyba fojtotta
a virágok édeskés illatát

szemedben

szemed pillantásait
félve rejti el az éj
hangod úszik a fényben
lassan éled a remény
mohón csókolnak vörös emlékeket nyakadra
lángolva búcsúzó fénypamacsok
bőrödön változnak izzó parazsakká
– árnyékodban én is ott vagyok –

kihunyó sugarak között
lehajtott fejjel állok
elindultam évszázadokkal ezelőtt
de azóta vissza nem talállok
most érzem mégis biztosan
haza érkeztem végre
korábbi kóborlásaimnak
már örökre vége

számla

számlát nyújtott be az éj
a hajnal sírva fizette
harmatcseppek gyöngysorát
léptem követte
az est köpenye alól
a nappal csarnokába jutottam
a vakító fehér fényben
hozzád futottam

ott öleltük egymást
ahol a szerelem született
kettős-dobbanásunk volt
az örök-üzenet
felizzott érintésünktől
ez a haldokló világ
hogy újjászülessen az Élet
azért találtam Terád

ebben a világban

ebben a világban
egyre mélyebb a csend
sötétben a sötét
és szégyenlős a rend

kimondásra várnak
a sosem-volt szavak
elsírja magát
a józan pillanat

hinni már senki nem tud
nincs miért...
hazug szólamokká
olvadnak a szent igék

ebben a világban
elválnak egymástól az utak
kiszáradnak a feneketlennek hitt
lélek-kutak

a csapatzászlóhoz
a Magyar Királyi 12. tolnai honvéd tábori
tüzérsztály csapatzászlajának átadó
ünnepségére – 2018. szeptember 14.

most még kicsit feszülj a szélbe
azután pihenj meg!
a vész-időknek vége
simulj ki szelíden, védőn
mint anyai kéz nyugszik meg a hazatérőn

*****

szövetből és fából szimbólummá váltál
egyszerű anyagod lelket kapott
viharok zúgtak a világban, amikor
becsület és hazaszeretet megalkotott

fojtogató füst támadt a Napnak
és kétséges volt: holnap lesz-e vajon?
színeid erőt és bátorságot adtak
hogy túljussunk minden vészen, bajon

lebbenéseid egy egész nemzet
széthasított létén lobogtak át
láttad, ahogy hű bajtársa magához ölelte
a haldokló harcos utolsó sóhaját

te mutattad meg mit jelent a Haza
amikor senki nem tudta: lesz-e még
aki majd megőrzi és továbbadja
az ősök hallhatatlan szellemét?

baj közelgett, óvó kezek bebugyoláltak,
elrejtettek – tartani kellett a véstől
elhagytad helyedet, sirattad népedet
de nem pusztulhattál ellenség kezétől

és hazatértél – másként nem lehetett
otthonra leltél ismét ebben a Hazában
begyógyították rajtad az idő-sebeket
állapodj meg végleg Tolna városában

lásd: van ma is hűség és becsület
lehet öreg a test, de fiatal a szív
ráncaid tűzerek arcán futnak tovább
szellemed ma is egybegyűlni hív

őrizd örök békében a lelkeket
eltávozottaink szent emlékét
lángoló hitét tápláld ifjú tűzereknek
mikor elmondják a eskü szövegét

*****

most még kicsit feszülj a szélbe
azután pihenj meg!
a vész-időknek vége
simulj ki szelíden, védőn
mint anyai kéz nyugszik meg a hazatérőn

vértanúk ideje
szubjektív beszámoló
a magyar nemzet gyásznapijáról

ezernyolcszáznegyvenkilenc ősze járt
még reménytelenség lengte be a világosi határt
lehanyatlott nyáron a honvédek zászlaja
piros-fehér-zöld színei a sárba tiporva

a katonák bátran harcoltak
de a túlerő, az árulás megtörte erejüket
a holtaknak a szabadság istene
tárt karokkal fogadta a lelküket

azután végigsöpört országunkon
a bosszú fagyos, rideg szele
elsorvasztotta szabadság-virágainkat
a hatalom gúny-bűzös lehelete

ítéletek születtek kíméletlen
végleg el akarták törölni az emléküket
azoknak, akik ha kellett
fegyverrel is védték a magyar-ügyet

a bosszú sok száz hazafira lecsapott
mert bűnné lett a hazaszeretet
hadbíróságok és kivégzések mindenütt
szenvedtek számolatlan katonák és civilek

a hóhérok jeges kezétől
meghaltak oly sokan
Aradon október hatodikán
egyszerre tizenhárman

utolsó kívánságként csak annyit kértek:
tölthessék együtt a végső órákat
de a hatalom ezt is megtagadta
magányos sóhajok töltötték meg a cellákat

sűrű és sötét volt az utolsó éjszaka
már elfogyott minden remény
lassan készült a végső út előtt
a családnak a búcsúlevél

Aulich Horatius verseiből olvasott
Török várépítésről tanult
Dessewfy, az ifjú házas
álmaiban talán párja mellett aludt

Damjanich holnapi hóhéréval
megvizsgáltatta a nyakát
az fejét csóválta csupán
és a tábornok éjszakára megosztotta vele a cellát

Lahner fuvolán játszott
a „lammermoori lucia” gyászdalát
tizenhárman várták akkor éjjel
a lehajtott fejjel érkező halált

legtöbbnek pusztá ábránd jutott
csak lelkük szállhatott haza
Damjanich, Lakner és Vécsey találkozhattak párjukkal
így telt Aradon az utolsó éjszaka

még messze járt a pirkadat
mikor léptek dobbantak a vár alatt
puska és golyó készen állt
hogy megölje a négy polgári ruhást

Kiss Ernő, Dessewffy Arisztid, Schweidel József
és Lázár Vilmos, a négy aki kegyelmet kapott
hóhérok kegyelme annyi volt
hogy Ők, kötél helyett kaphattak golyót

ahogy ez főbelövéskor szokás
kötés került a szemekre
Schweidel József szemét bekötni nem engedte
rettentőn nézett a puskacsövekbe

szavai figyelmeztetnek ma is
a szabadság ingyen senkit sem vár
hiszen: "A mai világ a sátán világa,
ahol a becsületért bitó, az árulásért hatalom jár."

hárman egyszerre estek holtan össze
Kiss Ernő csak sebeket kapott
felállni próbált, égre emelt kézzel Istennek intett
és a még élő kilenc újra hallhatta a kivégzőosztagot

az éj lassan nappalra váltott
és kilenc halálraítélt állt ott
ahol bitók nőttek ki a sáros földből
mert akasztani való brigantikát
akartak csinálni minden bátor hősből

közben, mintha csak áldás hullna az égről
mindenki fejére jutott a szemerkélő esőből

egyenként léptek a vesztőhelyre
és a hátramaradók látták a szörnyű haláltusákat
ahogy az alacsony akasztófák kötelei
hóhérlegények súlya alatt vonagló testeket himbálnak

Poeltenberg Ernőt szólították elsőnek,
elhaladt társai előtt és büszkén megjegyezte:
"Szép kis deputáció megy a Jóistenhez,
hogy a magyarok ügyét képviselje."

Török Ignác várépítő volt a második
kutyája idáig kísérte
és az állat szomorú szeméből
kicsordult a hűség egy könnye

Lahner György következett harmadiknak
(kinek irányítása alatt a fegyver-,
lőszer-ellátás egyre javult
kitűnő szervező volt és szerette a zenét)
úgy halt meg, hogy fel sem jaidult

negyedik volt Knézich Károly
ki bátorságával mindig példát adott
halt, ahogy élt...
ennyit adhatott

ezután Nagysándor József is
a halállal ölekezett
hóhérainak latinul mondta
"Ma nekem, holnap neked."

majd mielőtt lelkét végleg kilehelte
hogy utolsó üzenetét mindenki hallja
az örökkévalóságnak odakiáltotta
"Isten és a Haza!"

Leiningen-Westerburg Károly
hatodik volt e rémes rangsorban
fekete atillások között egyetlenként
magyar tábornoki egyenruhában

Aulich Lajos a hadügyminiszter,
magyarul nem beszélt
de hideg-méltósággal tett, harcolt
és halt a magyar nemzetért

azt írta korábban
"...halálommal is szolgálni fogok.
Forrón szeretett népem és hazám
megérti majd e szolgálatot."

és utolsó előttinek Damjanich János
a veres sipkások szerb parancsnoka
törött lábbal bicegett a legyőzhetetlen
ki csatát nem vesztett soha

hogy ne lássa senki meghalni
nem akart még menni
"A harcban mindig a legelső voltam,
ma az utolsó akarok lenni."

de nem kímélhette meg bajtársát
Vécsey Károly maradt utoljára,
akinek apja kérésére látnia kellett
hogyan halt meg többi sorstársa

...és vége volt...
az eső még mindig esett
sekély, sáros gödrökbe lökdösték
a bitókat és a kilenc tetemet

aznap Pesten megölték Batthyány Lajost
az első magyar miniszterelnököt
aki, hogy az akasztást elkerülje
és megóvja a nemesi erkölcsöt

öngyilkosságot kísérelt meg
miközben cellájában őrség vigyázott
oldalát szúrta meg egy késsel
de az eltört, így a nyakán eret vágott

kötél helyett golyó oltotta ki életét
"Éljen a haza!" – szavakkal fogadta végzetét

...és a többiek: Fekete Imre, Lenkey János,
Csány László, Jeszenák János,
Perényi Zsigmond, Szacs vay Imre,
Ludwig Hauk, Kazinczy Lajos

és a sok-sok neves és névtelen, akik csatákban
vagy megtorlások során haltak
sokan voltak és nem csak Aradon
ha élniük nem lehetett
legalább meghaltak szabadon

az eszme éltette őket
az igazság és a becsület
haláltusájuk közben
papok kezében sírt a fészület

...és Ti, akik halljátok (olvassátok) ezeket a sorokat
át tudjátok-e érezni az akkor meghasadt sorsokat?
értitek-e?

mit jelent a haza és főleg a szabadság szeretete?
amikor egy eszmében hiszünk és nem alkuszunk
érte együtt teszünk, és ha kell együtt halunk

értitek-e, hogy magyar volt mind, aki a magyar
ügyért tenni akart?!
a német Lahner ágyúin hirdette a felirat
"Ne bánts d a magyart!"

képesek vagytok-e minden igaz ember szemébe nézni
és meglátni ott saját arcotok

értitek-e mit jelent szabadon élni!?
és érzitek-e, hogy ez a legnagyobb dolog

mit számít, ki hol született
honnan jött és merre tart?
ha szabadon, boldogan szeretne élni
és segíteni akarja a magyart!

az aradi hősök példát adtak
kit kell tekintenünk magyarnak

öt német vagy osztrák volt
négy magyar, kettő pedig örmény
volt egy szerb, egy horvát
de mind együtt haltak...
...a magyar szabadságért

Kutasi Horváth Katalin

Ki ez a Kutasi?
Rálát a múltra.
Sóhaja elrepíti,
Emlék simítja.
S mit tettem?
Bűnök, erények
Egyformán szúrtak-vágtak,
Vívtam csatáim.
És mit tehetek?
Éljek a múltnak?
Bélpoklos szörny jelenem
Jövőmet falja.

Kutasi Horváth Katalin

Darázsként

Összezárt.
Nem hatol hozzá szavam.
Nektárját rejtegeti.
Könnyeim kellenek neki talán
Harmat gyanánt.
Kiáltanom kéne,
Néha meg egyszerűen csak
Nem válaszolni vissza,
Akkor se, ha hív.
Ha kelyheit kibontaná,
Boldogan gyűjteném össze
Jóízű virágporát,
Lehetne mézünk,
Kedvünkre kínálkozó.
Elfogadhatnánk, hogy
Csurranhat-cseppenhet néha,
S bármilyen furcsa,
Különös kegyként hat,
Ránk pereghet
A kínok közt
Egy csöppnyi boldogság!

Levélváltás

Sétára csábít az út,
Derűt sugároz léptem.
Áhítat telepszik rám,
Nyugalmat látok, s remélek.
Gótikus templom tárul,
S fénycsíkok furcsa árnya.
Varázslat árad köztük,
Az ágak is hajbókolnak.

Lábnyomom eltitkolja,
Nem jajong, némán tűri,
Sóhajom dalba fűzi,
Madarak csőrében szárnyal.
Utam fatörzsek jelzik,
Megállnak szépen, sorban.
Egyedi minden kéreg,
Csak mi hisszük egyformának.

Fölfele vágyakoznak,
Némán törnek az égbe,
De mégis meghajolnak,
Ránk néznek nagy szeretettel.

Örülnek, hogyha látnak,
Vidáman rázzák lombjuk,
Levelük értünk ejtik,
Tavasszal újjászületnek.

Testvéreimmé válnak,
Szívesen vendégelnek,
Hiába is titkolnám,
Bánatom kipuhatolják.
Mindig békét susognak,
Csitítják háborgásom.
Szerényen hajladoznak,
Míg megszokják új ruhájuk!

Kerítés zárhat tőlük.
Ki kit lát akkor rabnak?
Attól, hogy elsétálok,
Még űzhet békétlen álmom.
Gyökerük kötik őket,
Egy helyben várakoznak,
Ám lombjuk cserélődik,
S tán egekig nőhet vágyuk!

Fába szorulva

Megelégeltem már
A fába szorult létet,
A világból csupán
Egy falatkát szemlélek.
Túl sokszor csalódtam,
Ám elég babér termett,
Makacs módon hittem:
Én megúszom a vermet.
Látatlanban hittem,
Tán másokat csodáltam,
Éltem életemet,
Ha kellett, átformáltam.
Mérlegelem most is,
Merre is kell fordulnom,
Hogy az emberek közt
Ritkán kelljen mordulnom...
Mulya némaságban
Megint mire juthatnék?
Újra elvonulva
Fa odvába bújhatnék...

Lakatos Tibor

A hiábavaló szerelem olyan, mint amikor megpendítjük egy gitárnak a húrját. És a hangját még akkor is hallani véljük, amikor az már rég elnémult.

A megvilágosodás mindig elengedésből következik.

Hiába vagy te magad a toll,
ami a betűket formálja.
A tintát azt Isten adja.

Elrepült a nyár

Most, mikor átbillent egyik évszak a másikba,
s a hideg szél lecsupaszította a fákról a
delejburkát,
s a Nap még fehérés-sárgán tűnt el a látóhatár
végén lévő megborzolt, kapálódzó fák
mögött, s a pocsolyák még nem fagytak be,
de tudjuk, hogy fél nap múlva már
üvegként csörömpölnek
a kopogó talpak alatt, s a hőmérséklet
leszánkáz a napszemüvegről
a hegymászó UV szemvédőre,

s a zsalugáteren átszűrődő napkúpok
egymás mellé rendeződnek a falon,
bár mindegyikük kicsit más,
mint a mellettük mozgó vetített kép,
de tudjuk, hogy mindegyikük
ugyanazt a világot mutatja,
bár másként látja szegény,

s a keleti horizontnál
hegyeket illusztrálnak a felhők,
s a rózsaszín fényszípkanyaláb
egy pillanat alatt eltűnt,
s már csak sárba merevedett
faleveleket látni a könnyező földön,
a Hold díszleteként hársfalevél-
maradvány égbeszökön pörög,
mely ott tűnik el a holdkráterek mögött,

akkor vedd elő a papír-zsebkendődet,
s vedd elő a nyárból maradt lángot,
mert ősszel is kell valami melegítse
az embert, s fogalmazd meg, te látnok,
hogy szeressük egymást,
mert mi más tartana életben
ennyi embert, ha nem a remény,
az emlékezés, a szeretet.

Végtagok nélkül

Álmomban rózsaszín labda voltam.
Egy kemény kartondobozban.
Nem voltak különös kívánságaim.
Egyszerűen csak szerettem
a felnőttek beszédjét hallgatni.
S ha néha-néha meglátogattak közülük.
Felemelkedtek a nehéz függönyök.

Emberré válás (?)

Ti már a pókhálót is cenzúráztátok.
Homályos szememmel mindent
rejtélynek látok.

Az édenkertre várva

Ide világít a Nap az ágyamra.
Szinte itt vagy velem, a mennyeországban.
A múlt hídján át kapaszkodok beléd.
Szinte látom a pillantásod tüzét.
A szerelmet ültető napsütésnek hála,
öröklétet fonunk egymás nyakába.
A sok viszontagság elfeledhető.
A tűz mindig feléleszthető.

A görbe tükör visszaharap

Nem uralkodhat a Földön
ezentúl olyan nép, amely
nem adja az embereknek,
csak a szabadság képletét.

Nem ad az emberiségnek
semmit, csak vesz, és ígéretet.
S ígér lovak nélkül
karikázó szekeret.

Mert szabadságuk nem több,
nem használható másra,
mint hogy nem pusztulunk
bele a szabadság hiányába.

Érzelmek nélkül

Érzelmek nélkül nem lehet
öröklétet nyújtani az embereknek.
Józansággal csak pattogtatni lehet
az ostort, mint az őrmesterek.

Ahol éled a lázadási potenciál,
ott a kabarégyarak az égig nőnek.
Józanságra inicializált ember
nem zenél, csak gyönyörködtet.

A művészethez bizonytalanság kell,
mikor az ember a másvilágot meghágja.
Mikor az élet súlya nyomja le
az embert, nem pedig a sajátja.

Az érzelem meglétének titokja,
amiről keveset beszélnek:
a költő ne legyen tudatában
se Égi, se földi hátszélnek.

Mi kell akkor a művészethez?
Vágyak, kutatás. Néhány kudarc,
néhány önmegtartóztatás.
Munka után boldog szusszanás,
mikor a remény sarka,
az embert váratlanul elringatja.

Közönség-felező

A közönség, a tömeg,
minden szélsőséget kivet.
Csak az alázatot tolerálja.
Kezük között elvész
az öröklét-egyveleg,
ha valaki magát
eszméssel propagálja.

A közönség, a tömeg,
kiszáradt tudatú rendek.
Vasfegyelem, gyanakvás
tartja össze őket.
Előbb a lexikon némul el,
aztán a gyertyák.
Mert nem tűrik
egymás ragyogását.

Kívánság lista

Beszél a múlt az árnyakkal.
Telipakolod a szobád bűvös tárgyakkal.
Nyakon öntöd magadat zenével.
A boldog beéri a listát kevéssel.
Itt a május: andalítóan susognak a fák.
Tulajdonképpen már nem is haragszom rád.

M. Jósvai Éva

Műszaki egyetemet végeztem, néhány évig nagy lelkesedéssel dolgoztam a szakmámban. A rendszerváltás után ez a nemzetgazdasági ág elenyészett, váltanom kellett. Közgazdaságtant tanultam, egy számmal foglalkozó állami hivatalban dolgoztam több mint két évtizedet.

Kislánykorom óta találok ki történeteket, gondolataim azonban mindig gyorsabban jártak, mint az ujjaim, így írásba foglalás híján nagyrésztük feledésbe merült. Novellákat és iskolásoknak szóló meséket írok, megörökítettem életem emlékezetes epizódjait, dolgozom meseregényeken, misztikus és szerelmi történeten, utóbbiak közül egyet már késznek is nyilvánítottam,

Tíz éve indultam először irodalmi pályázaton, számos díjat nyertem. Az utóbbi évek legjelentősebb eredményeként tartom számon a 2018. évi Szárnypróbálgatók prózai első díját. Több, mint félszáz írással jelent már meg válogatásokban, jelenleg is vannak munkáim elbírálás alatt. Szabadidőmben olvasok, kézimunkázom, segítem fizikatanárnő lányomat és a kedvesemet, és természetesen írok, írok, írok...

Bonnie és a vakond

Valdemár, a hetyke vakondlegény népes családjával a nagyváros szélén élt, egy tágas mezőn. A közeli házakból gyakran jöttek a fűre játszani, focizni, biciklizni, kutyát futtatni a gyerekek.

Valdemárban, a gyerekek beszélgetéseit hallgatva, feltámadt a kalandvágy. Elhatározta, be fog jutni a közeli udvarok egyikébe!

– Ne menj, fiam – intette az apja –, Vendel nagybátyád is útnak indult tavaly. Megszabott bundával tért vissza, alig tudott megmenekülni egy macska elől. Többször beomlott az alagútja is. A házak környékén homokos a talaj. Lefogyva, vérző háttal jött haza.

Valdemárt azonban nagybátyja szerencsétlen kalandjának részletes ismertetése sem tántorította el.

Egy augusztusi délután is nagy csapat gyerek játszott a fűvön, közöttük egy óvodás korú kislány is. Kis csomagtartós biciklijén tekert körbe-körbe, míg bátyja rúgta a bőrt a barátaival. Valdemár egy óvatlan pillanatban bemászott a már erősen megviselt kosárába, és megbújt a sáros ruhájú Barbie és néhány Duplo-kocka között. Alkonyodott, a gyerekek indultak haza. A kislány is hazatekert, majd a kapu mellett sorsára hagyta a biciklijét, mert a konyha felől finom fahéjas tejberizs illata áradt.

Valdemár gyorsan kimászott a kosárkából, és bevette magát a virágágyásba. Sajnos rossz udvart választott, mert a tenyérszi virágoson kívül a gyeppalánkondhálóval volt védve.

Átásott tehát a szomszédba, ahol pont a veteményesbe futott bele. A laza, homokos talajban többször beomlott az alagútja, de pár méter után kijutott a fűre. A föld ugyan itt is laza volt, de remekül ásható, és tele volt finomabbnál finomabb csemegékkel!

Este mikor a Gazda és a Gazdasszony hazaértek a munkából, hat természetes vakondtúrást találtak a szépen nyírt fűvön. Némi mérgeződés után a Gazda elgereblyézte a kupacokat, és erősen bízott benne, hogy véglegesen megoldotta problémát.

Valdemár azonban másnap is szorgalmasan dolgozott, és közben ismerkedett a tereppel. Az udvart Bonnie, a berni pásztor szuka őrizte, és a szomszéd nagy fekete kandúrja, Sziú is gyakori vendég volt.

Sziú órákig is őrzött egy-egy túrást, s ez erősen aggasztotta Valdemárt. Bonnie-től kevésbé tartott, noha a hatalmas kutya egyetlen játékos legyintése elegendő lett volna ahhoz, hogy a vakond-túlvilágra repítse.

– Valahogyan magam mellé kell állítanom Bonnie-t. Ha sikerül, nem akar majd velem játszani, és megvéd Sziútól, sőt a többi szomszéd macskától is – törte erősen picit buksiját a ravasz vakondfiú, de napokig nem jutott használható ötlet az eszébe. Végül a véletlen sietett a segítségére.

Tisztítás közben megrepedt a nagy előszobai tükör. A következő nap munka után a Gazda leszerelte a falról, hogy elvigye az üvegeshez.

Az ajtónyitás zajára Bonnie természetesen előrevágatott, és meglátta a lépcsőkorláthoz támasztott tükörben önmagát! Még soha nem látta a saját tükörképét, azt hitte, hogy egy másik hatalmas kutya rohan feléje. Kétségbeesett vonyítással szaladt vissza a kennelbe, a tálja mellé. Megrettent, hogy egy másik kutya is került a házhoz, akivel meg kell osztania a vacsoráját. Bonnie ugyanis a gazdáinál mellett – talán náluk is jobban – a hasát szerette!

Nem is hagyta el aznap már a helyét. Féltőn őrizte a bőséges vacsora kevéske maradékát másnap hajnalig.

Hajnalban Valdemár kimászott egy hatalmas túrás tetejére, és odakiáltott Bonnie-nak:

– Gyere közelebb, Bonnie szolgám, és hallgasd a parancsaimat!

Bonnie – inkább kíváncsian, mint megrettenve a furcsa hangtól – közelebb ment, sőt meg is szimatolta a kis fekete állatkát:

– Miért lennék a szolgád? Én kutya vagyok, és a Gazdát szolgálom, nem egy vakondot!

– Én a Nagy Vakondkirály vagyok! Tegnap láthatnál is teljes valómban! Megjelentem neked egy rövid időre. De úgy nem mutatkozhatom gyakran, veszélyes lenne a népemre.

– Te voltál tegnap este ott a lépcső tetején? – gördült le a kő Bonnie szívéről: így nincsen veszélyben a vacsoraadagja! – De akkor hatalmas voltál, most meg kicsi vagy!

– Igen én, de teljes valóságomban csak ritkán jelenhetek meg, mert az árthatna a népemnek. Így általában csak akkorának mutatkozom, amekkorák ők is. Halld hát parancsomat: ne engedd többé sem Sziút, sem a többi szomszéd macskát a szent túrások közelébe, mert bánthatják a népemet!

– Rendben, beszélek velük. De a Gazda nagyon haragszik, hogy tönkreteszed a gyepét, és újra meg újra el fogja gereblyézni a földkupacokat.

– Az nem probléma! A népem új túrásokat készít. A macskákat tartsd távol!

Bonnie ezt könnyedén megígérte. Mikor pár óra múlva Sziú megjelent, udvariasan megkérte, hogy ne strázsáljon többet a vakondtúrások mellett, sőt az lenne a legjobb, ha nem is látogatna át napi rendszerességgel. Majd ő szól, ha újra megjelennek az egerék a biciklitárolóban. Sziú unottan meghúzta a vállát, átbújt a kerítésen, és felugrott aludni a hintaágy párnájára.

Valdemár hetekig büntetlenül garázdálkodott a gyep alatt. A Gazda naponta betemette a túrásokat, de Valdemár újakat készített.

Egy szép napsütéses novemberi nap a Gazda és a Gazdasszony hosszabb sétára indult Bonnie-val.

A harmadik szomszédba pár napja hoztak egy vadóc, fiatal kandúrt, aki éppen ismerkedni indult volna Bonni-hoz, mikor látta, hogy a kutya farkát vidáman csóválva vonul ki a kapun gazdái kíséretében. Ez azonban nem tartotta vissza Karmost az előzetes terepszemléből.

Valdemár nem vette észre, hogy Bonnie nincsen otthon, kényelmesen kimászott egy túrás tetejére, de szerencsétlenségére Karmos közeledését sem szagolta ki. Csak akkor jött rá, hogy védelem nélkül van, mikor a kandúr éles körmei végigszántottak a hátán. Kétségbeesve iszkolt vissza a föld alá, ösztönösen a mező felé vette az irányt.

Mikor, napokkal később, kimerülten visszaért a családjához, édesapja magához ölelte:

– Végre, megint itthon vagy, fiam!

Mráz Erzsébet Irma

Hajdúnánáson élek, Nyírmihálydiban születtem. Nyugdíjas pedagógus vagyok. Sok éve kezdtem verseket írni, de évek maradtak ki a család, a munka miatt. 2006-ban sikerült megjelentetni verseimet először egy pályázat segítségével.

Különböző kiadóknál 59 antológiában és mesegyűjteményben, 4 CD-n, magazinokban – és két önálló kötetben jelentek meg eddig írásaim: Versvirágzás és A hegycsúcs messze van címmel.

Két gyermekem és egy unokám van, ők nagyon fontosak az életemben, ahogy édesapám és két testvérem is. Életem tragédiája: édesanyám halála.

Nem alszom...

Nem alszom,
Halk neszek suhannak az éjszakában.
Sötét van,
Megjött végre, én már annyira vártam.
Fáradt vagyok,
Betakar az este,
Sűrű, kormos
A gyorsan szőtt leple.
Alszik minden,
A lámpák is alig égnek,
Árnyékokkal
Játszanak sápatag fények.
Meg a macska jár,
A háztetőn figyel,
Valakit várhat,
Jön majd, csak hinni kell!
Rámosolyog a Hold,
Biztatóan, talán:
Csak türelem, várj még,
Jön az a macskalány!
Az ablakból nézem,
És drukkolok neki,
Nem jó az éjszakát
Egyedül tölteni!
Ők már ketten vannak,
Innen szép az este,
Lépteid koppannak,
Régen várok erre.

Így hozta az élet

Nyújtottam a kezem
Segítséget kérve,
De nem figyeltek rám,
Senki nem nyúlt érte.

Nyújtottam a kezem,
Hátha segíthetek,
De nem fogta meg senki
Segítő kezemet.

Nyújtottam a kezem,
Segítsünk egymásnak,
Félek, nagyon félek,
Könnyen megaláznak.

Nyújtanám a kezem,
Próbáljuk meg együtt,
Csak megvető közöny,
Fásultság mindenütt.

Nyújtsam hát a kezem,
Vagy adjam fel végleg?
Legyintsek rá én is:
Így hozta az élet!?

Ősz van

Bágyadt a Nap,
üres a fészek.
Megjött az ősz,
rád lehel, érzed?
Lehullottak a levelek,
kopaszok a fák,
Ködös reggelre ébredek,
szürke, szomorú a világ.
Madárdal helyett
hideg szél süvít.
Tépi, cibálja
a fák ágait.
Falevelet kerget,
ő az erősebb.
Megtépázza hajam,
örül az ősznek.
Talpam alatt
falevél zizzen.
Sárgán, halottan
utolsót szisszen.
Hangos a határ,
szüretelnek,
Gólyák és fecskék
útra kelnek.
Bágyadt a Nap,
üres a fészek.
Itt van az ősz,
a leheletét érzed?

Pomázi Klára

Mottó:

"Rossz voltam, s te azt mondtad, jó vagyok.
Csúf, de te gyönyörűnek találtál.
Végighallgattad mindig, amit mondtam.
Halandóból így lettem halhatatlan."

/Pilinszky János /

Anya

Egyre halványuló arcoddal
beszélgetek, Anya,
mely zárkózott volt ugyan
és távoli,
de sohasem mostoha.

Mélabús szemeddel
figyelted vágyaim,
néha elringattál
életed álmain,

kiszolgáltattott voltál, de
végig álltad a sarat.
És csak egyszer volt neked szép,
szerelmes nyarad.

Halottaink

Őrizzétek halottaitokat,
kik ott kinn
kemény sírkövek alatt
nyugszanak.
Örök álmukat alusszák,
s mindegy, életükben
milyenek voltak,
nekünk ők jelentik az alapot, a múltat.
S ahogy a fákat tartják erős gyökereik,
úgy emelnek minket eleink.

Éji zene

Milyen isteni,
hogy nem csak szorgos kis
hangyákból áll a világ,
de ott rejtőznek bokrok,
füvek alatt a csillogó,
fekete frakkos,
ám nem kevésbé dolgos tücskök is.
Csak arra várnak,
űzze el végre az este a Napot,
belecsapnak hegedűhúrjukba
a remek dalnokok.

Csodássá varázsolják nekünk
a hűs estét s éjszakát.
S mikor meghívást kapunk
e kerti szép koncertre,
ruhánk leporoljuk,
kinyílik a lelkünk,
s a kedves hangyákkal együtt
élvezzük életünk.

Úton

Sírhantodnál állva
elgondolkodom:
Őrültek voltunk mi?
Biztosat hogy' mertünk
fél-pénzre váltani?

Micsoda fájó szív
sodort össze minket,
mennyi értelmetlen,
sajgó és bántó seb,

melyeket útközben
innen-onnan kaptunk!
Csoda-e, ha végül
összekapaszkodtunk?

Nem. nem csoda. Mert ennek
így kellett lennie.
Az pedig, hogy együtt
nem értünk a hegyre,

hát ez – sajnálatos.
De végül azt mondom:
csodás örültség volt,
az már egyszer biztos.

Sorok unokámhoz

Néz velem szemben
egy friss ragyogás,
egy arc, ki szívemben
az úr mai nap.
Szép szeme nézi,
csak nézi anyát,
ki reggeltől estig csak
adja magát.

***

Itt vagy előttem
a polc tetején,
te szép szemű szőke,
vidám kis legény.
arcodon fénylik
a jókedv s derű,
mindketten tudjuk:
a lét – gyönyörű.

Madarak

Szeretem őket,
a pocsolyákban, tengerek tiszta partjain,
a kertekben, a tereken menetelőket.
A hű anyaság, apaság kitűnő példái ők,
falevelek s levágott füvek közt,
s a habokban serénykedők,
kik meg nem unva szülői terhüket
repülni, úszni, életre tanítják
egy-több kicsinyüket.

Irigylem is némelyiket, mivel
– esküjét bár nem ékes dómban csicssergi el –
párját örök életre választja ki,
s jöhet vihar, árvíz, jég és meleg,
e csodás lényeket a hűségben
semmi nem tántorítja meg.

Rózsafüzér

Morzsolgotom napjaimat,
mint anyókák a rózsafüzért,
Istenre figyelve közben,
mivel időm beért.

Pergetem, pergetem
a múltba hullt
gyöngyöket,
az egymásra álmodott
hamis örömeket.

Szeretnék rálelni azokra,
kik egykor még szerettek.
Morzsolgatok ujjaim közt
hátrahagyott, boldog perceket.

Magyarok

Nekem fontosak a magyarok.
Örülök, hogy magyar vagyok.
Nem leng át büszkeség emiatt,
egyszerűen jól érzem
magyarként magamat.
Akkor is így van ez,
ha sokan támadnak.
Innen is, onnan is jönnek
vádoló szavak.
Tudom okát ennek,
nem törődöm vele.
Magyarként akarok élni,
Európában,
idebe'.

Keringő

/Thake this waltz... Cohen /

A hullámok is szeretik egymást,
tenger hátán ölelkeznek szenvedélyesen.
Fölöttük tündöklő sereg, fehér habok
járják vadul a táncot – örvényeken.

Féktelenre duzzadt erők ölelésén
Cohen finom, halk valcerja szól,
s viszi lelkemet messzire el,
a meghasadt földtől egyre fel és fel,

együtt szól dalunk,
kisimul arcomon a ránc:

Aj, ajjaj, jaj!

Volt.

Igen. Volt egy tánc...

Volt-e?

Volt-e már oly nehéz a lelked,
hogy úgy érezted, rögtön leszakad?
s mindeközben tudtad,
nincs is jogod arra, hogy
különösképpen sajnáld önmagad.

Mert mindaz ami ma van,
a múltnak köszönhető,
melynek formálását másra nem foghatod,
a te kezéd húzta-nyomta az anyagot,

melyből minden, mi van,
általad készült el...
Neked kell birkóznod most
a nehéz kövekkel.

Fák

Tavasszal virágot s levelet
szülnek a fák.
Nyáron ágaikon dédelgetik
s gyökereikkel táplálják,
majd diadalmasan
ég felé emelik gyermekeiket,
érlelik a nappal és éjente
holdfényben fürdetik gyümölcseiket.

Ősszel szomorún, de büszkén
válnak meg kincsüktől,
s mire jön a tél,
magukra fehér leplet vonnak,
de tudva-tudják: valahol
mindig kikel a mag.

Kötény

Az asszony kinézett az ablakon.

A gangra ferdén verődtek a fény-nyalábok a májusi napsütésben. Valóban jókedvű idő volt.

Külön örömmel töltötte el, hogy a kerti növények duzzadó lelkesedéssel nyúltak felfelé, nemso-kára kipattan a szőlő rügye is.

Remek.

Betette a mosógépbe a négy lepedőt és a fehér kötényt is, amit téasztéskor öltött magára, hadd legyen az is tiszta.

Estére színházi előadásra készült idősebb barát-nőivel.

Nem, nem volt elvált, sem özvegy, csupán arról volt szó, hogy férje nem kívánczolt soha ilyen helyekre, így rákényszerült, hogy másokkal menjen.

Nem örült neki, de már rég nem is esett kétségbe ezért. Egymás mellett és nem egymással éltek régóta, gyerekeik kirepültek, becsülettel felnevelték őket. Már csak egymásra kellett volna figyelniük egy leélt élet után.

Hát, ez nem ment.

A mosógép lejárt, s az asszony kissé meghök-kent, mert a napot itt-ott eltakarta egy-egy átfutó felhő: csak nem lesz eső?

Remélte, hogy nem, s kiteregette szépen a négy lepedőt, majd egy kimaradt helyre a kötényt is, hadd száradjon a tiszta, jó szagú levegőn.

Hazaérkezve a színházból jó érzés töltötte el, ugyanis látta, hogy férje a kiteregetett ruhákat bevitte a közben eleredt eső elől.

Hát, mégiscsak figyelmes – gondolta meleg szívvel, meghatottan.

Másnap reggel az asszony, szokása szerint, kiment a konyhába, teát főzött, kávét készített a reggeli utánra, daloló volt a lelke, szeretett élni, bár kint eső verte a bokrokat.

Rakosgatta az asztalra a csészéket, tányérokat, s közben a gangra néző ajtóüvegen át meglátta, hogy a szárítókötélen ott lóg csapzottan, esőtől verve a fehér kötény...

Megdöbbsent.

Nem hitt a szemének.

Lelkéből pedig szállt, szállt kifelé a melegség, eltűnt a fény, rideg szürkeség furakodott belé.

Igen – mormolta – ez – én vagyok.

Egy csapzott, ázott, elhagyott kötény...

Ne gondolj rájuk

Légy büszke és erős,
mint a fenyő, mely esős
ég alatt nem hajtja le fejét,
de felfelé fordítja ághegyét.

Ne gondolj rájuk, kik
meglopták ifjú életed,
maguknak kovácsolván
belőle mérgezett nyílhegyet,
s azzal tettek rád égető jelet:
– rossz és gonosz vagy, ne feledd! –

Ne gondolj rájuk, előre nézz,
s a mát is figyeld, nincs sok időd.
Tedd, ami jó,
s velük ne törődj!

Rott Bernadett

Rott Bernadett zenész-nyelvtanár vagyok. Két évvel ezelőtt "tört ki" rajtam az írás és azóta a szenvedélyemmé vált. Mostanra naponta találkozom olyan témákkal, amikről szeretnék írni, mert egyszerűen muszáj! Az írás olyan mint a levegő, kell és kész...

Ha többre vagy kíváncsi, szeretettel ajánlom a blogomat (Pillangó effektus – Rott Detti Blogja):

<https://www.facebook.com/RottDetti/>

Várlak!

A kígyó

Emberi kapcsolatok. Micsoda dráma!
És csak ritkán enyhül a python szorítása,
Mi behálózza életed.
Izmos testét bicskával sem sértheted.
Erejét, ahogy fitogtatja,
Lélegzeted megakasztja.
Gerinctelen testét mellkasodra fonja,
Hogy kiszorítsa belőled az éltető levegőt.

Hazug és nyálkás,
Néha nyájas, de benne az ártás.
Az elején még nem tudod,
Hogy mosolya mögött
Saját végzeted láthatod.
De te bátran szembenézel.
És erőnek erejével próbálsz
Rideg büvököréből szabadulni.

Miközben fojtogat, udvarlásod várja.
És ha alkalmazkodszt,
Majd te leszel vacsorája.
Számára életed nulla,
Közelében egy leszel,
Hamarosan hulla...
Mert elszívja erődöt,
Neki semmi sem drága.
Csak karrierje fontos,
Az egyetlen barátja.
Hát menekülj, amíg megteheted!

Kezdj boldogan új életet!
Mert neked is csak egy van belőle.
Hát vigyázz rá, ne menj lépre, lefelőre!
Ne engedd, hogy bűzös leheletét rád okádja!
Megeméssze álmod, s te légy "báránycája",
Kit állandóan fel- és kihasznál.
Mondd ki: Vége!
Ez egyedül rajtad áll!
A Szabad Akarat Kapuja sarkig tárva vár!

Kisfiú

Nincs kabátja, nincs sapkája,
Csak a téren áll egymagában.
Szemében nincs derű, csak kétség.
Legnagyobb bűn, szülői vétség,
Magára hagyni egy kisfiút!
Csak áll a szélben egymagában,
Kis kezét szájába mártja,
Csorog a lé ruhájára,
Szomorúan lefelé.
Forró vágy önti el szívem,
Mit tegyek, hogy boldog legyen?
Rohanok a téren át.
Viszek játékot, ruhát.
De eltűnt. Hol keressem nyomát?

Nyárutó

Nyár vége volt,
A parton feküdtem.
És szempilláim alatt
Téged láttalak.

A fodrozódó vízen
Fehér hattyúk úsztak.
És a könnyű szélben
Méltósággal hullatták tollaikat.

Megállt az idő
Édes remegéssel.
És én boldog voltam,
Mert azt hittem, így marad.
Mert azt hittem, örökre így marad...

Ötvenszer

Ma ötvenszer mondom el neked,
hogy imádok élni.
Felszállni, s újra földet érni.
Dalt dúdolni, esténként zenélni,
Útra kelni, onnan visszatérni.
Szeretetet szórni, néha visszakérni,
Ablakomban virágot nevelni
És cinkosan, kuncogva nevetgélni.
Szívem kitárni, soha többé semmitől sem félni.
Mert imádok élni,
Ma ötvenszer mondom el Neked...

Toronyház

Mit jelentett neked a ház, melyben éltél?
Nekem szimbólum volt, melynek része lettél.
Jelentett tíz emelet bánatot,
Húsz emelet boldogságot,
Mert láthattam ablakod.

Mióta elköltöztél
Nem nézek a házra.
Tudom, hogy ott áll,
Megszűnt varázsa.
Távolból is kerestél, hívtál.
Talán hallani, érezni kívántál.
Közben a tűz bennem
Apránként parázssá szelídült.
Egy kicsit még izzott,
Aztán végül hamuvá szenderült.

Arc Kaleidoszkóp

Ahogy a fény és az árnyék játszik az arcomon,
Magamban elgondolkozom.
Csapongok jó és rossz között.
Közben remélem, ebben te is megleled örököd!
Hiszen az élet játék és talán semmi több...

Versinfluenza

Rendezgetem a gondolataimat,
Ülök naphosszat magam alatt.
Az eseményeket papírra vetem.
Egyelőre a valóság-lesben,
Nincs fikció. És a szemem sem rebben,
Ha egy jónak vélt kép, végre felmerül.
Elmém a mélyben végleg elmerül,
Kotrom tudatalattim...
Rég tudom már: Nem lesz, majd megírom!
Azonnal lépek, írok, amíg bírom.
Mert az ihlet jön és rögtön megy is...
Ha nem cselekszem nyomban,
Az enyészete lesz drága ideám.
És fogalmam sincs, mi fogad ideát,
Hol szereplőim hús-vér személyek.
Élnek és halnak, sokat beszélnek. Adják önvalójukat.
Nekik is fontos, hogy ne legyen hazug szavam!
De vajon, ez mind salonképes?
A marketing asztalán is megáll, ha közletről nézem?
Lesz-e olyan, akit ez érdekel?
Vagy csak nekem számít és nincs hitel,
Melyet olvasóközönségem szavazhat meg.
No, meg a kiadó és az a gépezet,
Mely rábólint és kimondja az áment.
Tényleg van bennem valami!
És mire életem már végleg ráment,
Megtudhatom végre, vajon mi végre
Tört ki rajtam a "betegség",
AMIT ÍRÁSNAK HÍVNAK!

Sipos László

"üveggé válok, melyben csak magad látod"

Az égiekkel

Erőtlen merít kútból a víz felre tör
Távol kutyaugatás visszhangja előül,
Zavaros tisztán a folt lelkemen
A vízen kristály szűri át életem

A nyugalom kertje, hol itt nincs mi szenved
A márvány, kő, reájuk vésett nevek,
Füves göröngyön ül gyermek zshivaj
Szívök felhőtlen, orcájuk kacaj

A szél fújja, lengi gyöngö testemen,
Az irt e zavaron a Nap sugarai törék meg,
Oly tiszta s egyszeri a mondani valója,
Az ég, a föld, víz s az ember kétkezi munkája

Szomorú fák, véneken az idő
lombjuk, kérgük látja egyben az emberöltőt,
Suttogva fülem telis a múltó, halandó szavakkal,
Kovácsolt kapun át távozom a holtakkal.

Édes

Betakar leple, ellene hív a mának szentelt holnap,
    hogy ne légyen kezdete és érjen véget,
    lelkek értelme kalapál a holtak,
    sírkövén az én kiköpött másam

folyik a szél, ússza az árral, legyez keble jó Anyámnak,
    nézze kezem, eltelt verítékkal
    feszült érezeten a kényelem, az úrrá
    testesül az ősz derekán e terítékkal

gondosan harap ajkam e feltétbe,
    érezze a tarka homályba veszett színeket,
    az legyen mit szerettem, s lágyságán
a természet őrizze végtelen uralmát e képzetnek

tollvonásnyira, hallgatag sorok kezdő hangjain
    az elme eléri ujjaimon a csuklót,
    teltházás játékkal árasztva el
    az órák percén az utolsót.

Erre hajlok

Angyaltollak mesélnek már néked
a lélek s a minden hangján,
    hogy legyünk,
s elébb értelmünk leküzdjük

    a szenvedés nyelvén
a költést, szavunkra fordítsák
    nézni minket, mi az élet,
    ha elhisszük mindezt

csomónkon a kötés egyben az oldás,
a lét e formája naivan a kiváltság

s nincs már, mi mögött lettünk vala,
az egy igaz lenyomat a könnycseppünk marad.

Tánc

Valóság, pillanat alatt
elmúló formai stabilitás,
csak képzetnyi idő, mely oly
hullám, egy lélegzet ereje megáll

lassul a járás, csúszva
indul útnak a test, hogy amit
körülölel, az törzs,
kérges tengely, gerezd

nyak töré meg szép idom
zaját, mámor-teli, izzadt alkotást
izom, mely kifejt s görbít
a padló felé zuhanó öntvényt

a levegő s tér belé hatol,
átvágva selyem él pengéként,
tartás ellen hatás fellép,
megdermedt festékű állókép

vászon helye, több szálon
futó pezsgő tartomány,
egy csukló csontjain
tömegként reá nehezed,

egyensúlyt képző ruhátlan vonzás,
a tömeg ellenszereként mozdul,
használ, béklyót engedve, szabadság,
szabály nélkül hintázó mozgás.

Soós Katalin

Mindig nyitott szemmel járok-kelek a világban. Érdeklődéssel figyelem a házak homlokzatát, elgondolkodom, vajon kik és hogyan élnek az ablakok mögött, milyen életük, gondjuk-bajuk, örömeik lehetnek az ottlakóknak. Kíváncsian figyelem a villamoson, buszon körülöttem utazókat. Meggyőződéssel vallom, hogy mindegyiküknek az élete kész regény.

És minden évszaknak is megvan a maga varázsa. Így ősz táján nemcsak a színesedő természet tud elbűvölni, de a gomolygó novemberi köd is varázslattossá tudja tenni a környezetet.

És ahogyan a semmiből, az emlékekből is előtűnik egy-egy alak! Jön, közeledik, egyre élesebbek lesznek a kontúrjai, míg végül az emlék kitisztul és kiderül: Hiszen őt ismerem, ő is érintette az életem, neki is köszönhetek egy-egy gesztust, szófordulatot, dallamot, ami csak őt jelenti. És milyen régóta várja, hogy felidézzem.... Sok ilyen törleszteni valóm van. Íme egy:

P. G. P.

Lilla érdeklődve lépett be a régi, valamikori szépségét őrző, de mára már kopott magas bérházba a Batthyány örökmécses közelében. Kényelmes léptekkel ment fel a harmadik emeletre és kíváncsian lökte ki az üveges lengőajtót, hogy a körfolyosóra kilépve megtalálja a keresett címet.

A keresett lakás a szemben lévő sarokban a folyosóról nyílt. Elfogódottan nyomta meg a csengőt. Várakozás közben a bespalettázott ablakokat nézte és próbálta felidézni magában a furcsa kis figurát, aki a múlt héten meghívta. A Múzeum utcai Klubban találkoztak, egy zenetörténeti előadáson, a szünetben váltottak pár szót. A kedves modorú idősebb úr két mondat után meghívta, “ha ennyire szereti és érdeklődik a komolyzene iránt, akkor jövő szombaton”, vagyis ma, “jöjjön el, új lemezeket fogunk hallgatni”.

Várnai Péter volt az előadó és az illusztrációkat ez az úr, mint később megtudta, P. G. P. szolgáltatta, az ő tulajdonában voltak ezek a zenei ritkaságok.

Lilla utolsó éves volt a nem túl messze lévő gazdasági főiskolán, láthatóan egyetlen fiatal a hallgatóságban, és azzal hívta fel magára a figyelmet, hogy az előadó által feltett kérdések közül kettőre is a sok ötvenes-hatvanas között egyedül csak ő tudott válaszolni. Ez, bár büszkeséggel töltötte el, de egyúttal

csodálkozott is, mert szerinte könnyű kérdések voltak, igaz, gondolkodni kellett és ismerni az összefüggéseket. A szünetben az előadó "lemezlovasa" kíváncsi lett: honnan a tudása? Éppen idáig ért a visszaemlékezésben, amikor a hosszú várakozás után váratlanul kinyílt az ajtó és ott állt P. G. P..

Az alacsony, sötét bőrű, kopasz kis emberke csodálkozva nézett rá. Emlékeztetni kellett a múlt heti előadásra és az akkor tett meghívásra, hogy a homlokára csapva, furcsa jellegzetes járásával bekacsázzon a szobába, kezével intve, hogy csöndben kövesse. "Már elkezdtek..." suttogta.

Lilla a füstös, kopottas előszobán keresztül, mint egy barlangba lépett be a sötét, félhomályos szobába, ahol P. G. P. jelzésére az egyik bespalettázott ablak elé a legközelebb álló üres székre kuporodott. Szíve a torkában dobogott a számára szokatlan, új helyen és borzasztóan szégyellte magát, hogy már elkezdtek. Biztos volt benne, hogy a megbeszélte időben érkezett- az anyja már kiskorában beléverte: "A királyok udvariassága a pontosság!", amit Lilla odáig fejlesztett, hogy még a randevúkra is legalább öt perccel előbb érkezett. Nem, a lezser P. G. P. biztosan nem jó időpontot adott meg – gondolta. Jóval később tudta meg aztán a többiektől, hogy valóban házigazdájuk elfelejtette, hogy az új évet új időponttal indította, de a kéthetenkénti szombat délutáni sorozatot folytatja.

Legalább húsz ember ült mindenfelé és minden a sötét szobában, így a lány szinte azt sem látta,

hogy kivel beszél. Lehet, hogy létezett mennyezeti világítás, de a szobában csak itt-ott égett egy-egy kis falikar, olvasólámpa. Szemben vele volt egy nagy cserépkályha és jobbra az egyik falon egy nagy alkóv nyílt, benne egy hatalmas dívánnyal, rajta óriási, nehéz perzsaszőnyeggel. Mindenütt, még a leghetlenebb helyeken is bakelitlemezek és könyvek, kották álltak halmokban. A magas mennyezetű szobában földtől a plafonig könyvespolcok is nyújtóztak. A nagy helyiség, így zsúfolva is, hatalmasnak tűnt, pedig egy öreg, faragott, sokfiókos íróasztal is terpeszkedett benne és átlósan vele szemben egy nagy ovális asztal, szintén kopott perzsaszőnyeggel letakarva. Az asztalok mögött és körülött innen-onnan származó sokféle szék, hanyagul rájuk dobva szőttesek, takarók, megfakult párnák. Az egésztest furcsa állott szag lengte be, mintha egy régi antikváriumban lennének, amelyben gyertyák, füstölőpálcák illata keveredett a poros kottákéval és könyvével.

Lilla próbált kicsivé válni és beolvadni a kényelmes biedermeier székeken ülők közé.

Lassan megnyugodott, és az ismerős dallamokból próbálta kitalálni az est zenei programját. A Mozart K 550. sz. nagy g moll szimfónia ismerős és szeretett dallamai hallgatása közben lopva körbe nézett. Hirtelen megérezte, hogy valaki kitartóan figyel. A nagy íróasztal mögül egy finom, átszellemült arcú férfi szemüvege csillant meg, ahogy figyelmesen és kitartóan tanulmányozza őt.

A szünetben sikerült megismerkedniük. Bár János kicsit elfogódott volt, de mint törzsvendég gyorsan lecsapott az új vendég Lillára és a “szárnyai alá vette”. Tőle tudta meg, hogy P. G. P. hivatásos “kmc”, vagyis “közveszélyes munkakerülő” és a személyi igazolványában is ez szerepel.

Lilla is, mint a nagy többség, szent borzongással hallgatta ezt, de házigazdájuk szemmel láthatóan büszke volt erre a tényre. A későbbi alkalmak során, mint a kirakós játék darabjai sorra kerültek helyére a képet alkotó részletek. Lilla megfigyelte, hogy mi alatt a szünetben a P. G. P. által ezerféle bögrében felszolgált teát kortyolgatták az est résztvevői közben ki-ki diszkréten, hogy a házigazda önérzetét meg ne sértsék, ide-oda, kötetek alá, párnák, könyvkupacok mögé, kottákba, albumokba összehajtogatott papírpénzeket csúsztatnak, dugdosnak. Emberségből, hálából a másutt nem hallható ritka ajándék zenéért, így támogatva a karakán házigazdát.

Azt is véletlenül elejtett félmondatokból tudta meg, hogy P. G. P. tevékenyen részt vett az 56-os eseményekben, és közel lévén az Amerikai Nagykövetséghez, gyakran megfordult ott, ezúton szerevezve meg a gyógyszereket a bajbajutottaknak. Persze mindez nem maradt megtorlatlanul a szovjet tankok támogatásával kialakuló új rendszerben, így P. G. P. hosszabb ideig élvezhette az új rendszer hűvös és fájdalmas nyomokat hagyó “vendégszeretetét”. Évek múlva a külföldi tiltakozás eredményeként ő is “szabad” ember lett, de mivel kijelentette – nyilvánosan!

–, hogy EZT a rendszert a munkájával egy óráig sem fogja támogatni, hát így háromhavonta rendszeresen a rendőrség vendége lett, ahol pecséttel igazolt, “hivatásos kmk” lett....

Sok barátja szabadabb országokban talált szerencsét és felismervén, hogy a Magyar Rádió (MR) komolyzenei, jazz repertoárja igen korlátozott, így P. G. P.-t rendszeresen ellátták a legújabb, sikeres, magas színvonalú zenei felvételekkel, bakelitlemezekkel. A MR fizetett annak, aki egy-egy hiányzó felvétel átmásolására a MR-nek felajánlotta új szerzeményét.

Aki azt hiszi, hogy ez a találékony magyar szellem felfedezte módszer volt, az nagyot téved. Ebben is a nagy testvért, a szovjet rendszert követték. A leningrádi lemezgyár még ennél is tovább ment: a Szovjetunióba behozott és felajánlott új lemezeket – szerzői jogdíj fizetése nélkül – lemásolták és piacra dobták. A vendéglátó házigazda P. G. P. rendszeres szállítója lett a MR zenei osztályának.

Évekkel később, egy ilyen szombati “szeánszon” a társaság Debussy Szent Sebestyén vértanúságára írt zenedarabját hallgatta és P. G. P. elnézést kért vendégeitől, hogy ha a műben egy helyen “ugrik” a lemez, ez a Rádió-beli átjátszás során keletkezett mély karcolás eredménye. Még a kilencvenes években is, ha ez a darab volt a Rádió műsorán, fel lehetett ismerni a P. G. P.-féle átjátszás lemezét.

Abban az időben a hivatalos zenei ízlés mélyen elítélte Wagner zenei munkásságát, ami nem az élet

mű jelentéktelenségének volt köszönhető, hanem annál inkább, annak volt a következménye, hogy a nyugatnémet kultúrpolitika Hitlert követve nagy megbecsülésben részesítette azt. A Wagner műveket csak P. G. P. felvételein, gyűjteményében lehetett megismerni és élvezni – ráadásul még különböző felfogásban és előadásban is.

Volt olyan hétvége – rendkívüli alkalom! – hogy szombat és vasárnap délelőtt és délután egy rövid ebédszünet közbeiktatásával a teljes Ringet végig lehetett hallgatni.

Sőt! Ingyencek a teljes partitúrában követhették a szöveget és a zenét. Húsvétkor a Parsifal volt műsoron. A másik véglet a nagy egyházi művek megismerése volt: J. S. Bach passiói, a Karácsonyi oratórium, h-moll mise, Magnificat voltak a szombati összejövetelek programjai. Természetesen lehetett szavazni: kinek, melyik karmesternek, híres zenekarnak a felvétele legyen a kiválasztott, meghallgatandó mű.

Lilla rendszerező elme volt, így szívesen segített a szombati alkalmak programjának kidolgozásában, ezért hamarosan már pár hétre, hónapra előre összeállított, egyeztetett programsorozatot tudott a résztvevők kezébe adni. A “program” összeállításánál figyelembe vették, hogy neves zenetudósok, kritikusok, zenészek, költők, írók, képzőművészek is rendszeresen látogatták P. G. P. szombati zeneestjeit és többen vállalkoztak rá, hogy az adott és már ismert

program egy-egy darabjáról ismertetőt, előadást tartsanak.

P. G. P. szerényen, de vidáman, körülményeit figyelembe véve elégedetten űzte “kultúrpolitikai misszió”-ját. Amolyan La Fontain-i tücsökként zenélt az őt és a komolyzenét szeretőknak.

Pár évvel később, Lilla a vénasszonyok nyara után, már a férjével, Jánossal töltött nyaralásából visszatérve októberben megint a saroklakás ajtaja előtt állt és várta, hogy P. G. P. beengedje a zenei barlangjába.

Sokáig állt ott várakozva, hogy az ajtóban feltűnjön a házigazda jellegzetes alakja. Hiába. A szomszédasszony megsajnálta, odajött hozzá és szomorúan közölte a hírt, hogy P. G. P. a héten meghalt.

Lilla megdöbbsent. Szólni sem tudott. Megrendülten ment haza és könnyes szemmel tette fel Mozart Requiem-jét, így emlékezve a zenekultúra furcsa megszállott apostolára.

Surman Viktor

Surman Viktor vagyok, 1978-ban születtem Budapesten, a Pest megyei Újhartyánban élek feleséggel és két kisfiammal. „Civil” hivatásomra nézve rendőr vagyok. Írói pályafutásomat tekintve nem rendelkezem nagy múlttal, ugyanis pár hónapja néhány mesét írtam a gyermekeimnek, novellákat családoknak, barátaimnak, aztán rákaptam az ízére. Az írás az, ami egy új világot nyit meg előttem, és ez a világ tele van még felfedezetlen tájakkal, ami csak rám vár. Most próbálom megőrizni, és nem hagyni, hogy elkallódjon magamban és a napi rutinban!

Megmentő szavak

Úgy tartják, hogy halottak napján, éjszaka rövid időre megnyílik az élő és a holt világ közötti átjáró kapuja, és az elhunytak visszatérhetnek az élő világba, hogy bevégezzék azt, amit életük során nem tudtak véghezvinni. Akad, aki szeretteit óvni jön vissza, de van, aki bosszút állni, kísértetni ...

Egy alak sétál lefelé a dombtól lassan, lábai alatt még csak be sem süppedt a nedves avar, gally nem reccsent. A sötétség nemrég telepedett rá a város melletti ligetre, de a domb mögött égő megannyi gyertya fénye újra világossággal terítette be a temetőt. A leszálló köd és a gyertyák fényének találkozása glóriaként fonja körbe a dombtetőt, csakis az év erre a napjára jellemző látványt nyújtva. Az ősz végérvényesen megérkezett, a temető lombos fáiról hullani kezdtek a sárgult levelek a szél legkisebb rezdülésére.

Az alak maga mögött hagyja a domb aljánál lévő kaput és komótosan a város felé indul. Fejét lehajtva halad előre, akkor sem néz fel, amikor elhalad a domb két oldaláról feketében, lámpással a kezükben sétáló emberek között. A domb alján lovas hintók várakoznak, indulnak el, vagy éppen állnak meg, de ő úgy siklik át köztük, hogy senki észre nem veszi.

Ezen az éjjelen kifejezetten csípős az őszi, de ezt ő nem érezi, csak azokat a gondolatokat érzékeli, amik a családjáról ébrednek benne. Látja önmagát és a feleségét, amint a kisfiukkal állnak az új házuk míves kovácsoltvas kapujában, mosolyogva örülve egymásnak és az életnek.

Emlékszik; ránézett a feleségére, aki valószínűleg a világ legboldogabb asszonyának érezte magát, és ő ettől a világ legboldogabb férfijának.

A nő lehajolt, karjába vette a fiukat, megfogta férje kezét és elindult befelé. Hangosan kacagva haladtak át a kerten, ami telis-tele volt virágzó cseresznyefákkal és a frissen nyírt sövények között tulipánok, meg rózsabokrok színezték ki a valószínűtlenül zöld gyepet.

Jó ember volt; vezette a gazdaságát, közben a város előljáróival a település fejlesztésén fáradozott, akinek csak lehetett segített, senkitől sem fordult el. Szinte a nincstelenségből küzdötte fel magát önerejéből, segítség nélkül a város leggazdagabb emberévé, később még polgármesternek is megválasztották.

Felesége a környék legszebb asszonya volt, akivel még akkor szerelembe esett, amikor még inas volt a helyi takarmányosnál. Amikor megnősült már gazdag ember volt, de az igazi boldogságot a nő hozta el neki, akivel rajongtak egymásért.

Nemsokára megszületett a fiuk, akit abban a hitben nevelték, hogy bizton tudták: soha semmi gondja nem lehet az életben.

A férfi a karosszékekben ül mozdulatlanul, mereven bámulva a félig leszakadt ajtó nyílásán át a sötét konyhába. A szobában egyetlen gyertya lángja lobog az asztalon, halványan világítva meg a közvetlen környezetét. Látni engedi a félig üres boroskancsót az asztalon, a kezében lévő pálinkás üveget, és a padlón szétdobált szivaracsonkokat, de azt amit a férfi bámult, azt nem. Hideg van bent, a törött ablakokon be-beszítál a köd, a kandalló már vagy két napja kihűlt, de még érezni lehet az elégett ruhák és kartonpapírok füstjének a szagát. Lassan felemeli a kezében lévő üveget és meghúzza. Eközben felduzzadt ajkán lévő sebet felsérti kitört két első foga és lassan vér csorog a szájába. A sérüléseit előző nap szerezte egy kocsmai verekedés során. Nem érdekli. Már ez sem. Azelőtt ilyen bunyókat mindig megnyert, bárki ellen felállt, és le is győzte. Azelőtt.

Azelőtt minden más volt. Volt felesége, gyereke, háza, öröksége, de szépen lassan mindent elveszített. És most már önmagát is. Valamiért eszébe jut a gyerekkora. Az anyja, az apja, a szolgálók, a kis barátai, a város. Akkor még minden színes volt és fényes. Tökéletes. Emlékszik, amint a gazdaság udvarán apja tanította lovagolni, miközben anyja a kert fái alatt olvasott, fel-felnézve a könyve mögül, aggódva fiáért, és emlékszik, hogy a szülei együtt az ágya mellett ültek, kéz a kézben meséltek neki, egyikük a történet elejét, másikuk a befejezést mondta el. Eszébe jutnak az ünnepek meghittsége, a tengerparti nyaralások üdesége, a hétköznapi boldogsága.

És most itt van. Egy tönkrement házban, egy tönkrement étellel. A ház, ami egykor az otthona volt, most omladozó, élettelen, hideg és magányos. Pont olyan, amilyen ő.

Tisztán emlékszik arra a napra amikor mindent megváltoztatott. Hat éves volt, az anyját figyelte, ahogy a piperetükör előtt ülve csinosította magát és azt, ahogy az ablakon beáramló reggeli fénysugarak szőke haján megcsillantak. Pont ilyennek képzelte az angyalokat. Ő a szőnyegen ülve játszott a fabábui-val, de olykor tekintetük a tükörbe találkozott, ilyenkor egymásra mosolyogtak.

Emlékszik arra, amikor kivágódott az ajtó, amitől a közelben égő gyertyák kialudtak, sötétségbe borítva a hallt. Az ajtóban apja jelent meg, karjában anyja élettelen testével, vizesen, arcáról sárral kevert vér hullott a padlóra. Emlékszik apja fájdalmas kiáltására.

A temetés végeztével a tömeg lassan elvonult. Ketten maradtak a földhalom mellett. Felnézett; sápadt volt az arca és fáradt. Felnyúlt és kis kezével átfogta apja mutatóujját. Vágyott rá, hogy ő is a szemébe nézzen, hogy éreztesse vele, hogy nincs egyedül. De nem nézett rá, mintha észre sem vette volna, hogy megfogta a kezét, vagy hogy egyáltalán ő is ott van

Végérvényesen egyedül maradt, zokogni kezdett, és anyját szólongatta a sírhant alól.

Tél lett, hosszú, hideg.

Az esték szótlánul teltek, a vacsorákat hol egyedül, hol apjával, némán költötték. Hiányzott anyja csengő-bongó nevetése, hiányzott az élet és a fény a házból. Elmúlt a karácsony is, csendesen, boldogság nélkül.

Apja szinte alig volt otthon, azt mondta szüksége van a városnak rá, cselekednie kell. Ha otthon is volt, rendszeresen látogatták idegenek, akik minduntalan valami fontosat akartak az apjával megbeszélni, vagy éppen kérni. Ő is akart volna neki fontosakat mondani, vagy csak úgy vele lenni, és megkérdezni azt, hogy igaz-e, hogy az anyukája angyal lett és hogy tényleg figyeli őket most is, és vigyáz rá az égből. Apjának azonban mindig valami halaszthatatlan dolga akadt valakivel, akit ő nem is ismer.

Felidézi az internátus magányát. Délutánonként ő az ágyán kuporgott, remélve, hogy senki nem veszi észre, és békén hagyja a többi gyerekek. Aztán amikor lekapcsolta a nevelő a villanyt és elcsendesedett a szoba végre ott lehetett, ahová vágyott. Az éjszakák csak az övéi voltak – behunyta szemét, kizárta a külvilág hangjait és belekapaszkodott a legszebb emlékeibe, abba amikor még édesanyja vele volt és az apja is boldog volt. Amikor még szerették őt. Nem értette, hogy mit tett ő, ami miatt már nem szereti apja, pedig mindig jó fiú volt, nem tett soha olyat, amivel apját felbosszantotta volna, hát akkor miért küldte el otthonról, távol tőle.

Ünnepekkor apja mindig kocsit küldött érte, de alig találkozott az vele, mindig fontos dolga volt, nála fontosabb, ezért egy idő után már nem várta az időt amikor hazamehet, nem volt miért.

Az idő gyorsan pergett, amikor iskolában volt, lassan, amikor otthon.

Az évek teltek, kész férfivá érett. Észrevette, hogy a lányok az utcán furcsán néznek rá, majd azon kapta magát, hogy egyre több és több időt tölt velük, az ágyukban. De amikor éjszaka egyedül volt, még mindig ott talált megnyugvást, ahol gyermekkorában: az álmaiban otthon az anyjával és az apjával.

Az alak tántoríthatatlanul halad az útján, a sűrű köd szétrebben előtte, hogy azonnal össze is zárjon mögötte, mint valami szörny, ami lenyeli áldozatát. A városhoz közeledve derengeni kezdenek a kandeláberek fényei, de az sem tud áthatolni annyira, hogy megvilágítsa az útját. Nem is kell, vakon tudja, hogy merre kell mennie, és mi a célja.

Fiát látja maga előtt. Bármilyen sikert ért is el életében, semmi sem töltötte el olyan büszkeséggel mint gyermeke. Mindig mindent az ő érdekében cselekedett, az vezérelte, hogy ne szenvedjen hiányt soha semmiből. Ezért íratta az ország legjobb internátusába, távol a fővárosban, majd az egyetemre, ahonnan egyenes út vezet egy boldog élethez.

Hisz a felesége is azt kívánta tőle utolsó szavaival, hogy tegyen meg mindent, amitől boldogok lesznek. Amikor hazafelé tartva a kocsijuk a sártengerre változott úton megcsúszott és árokba borult a házuk közelében nem tudta megmenteni kedvesét. A felboruló kocsit maga alá gyűrte az asszonyt, pedig minden erejét összeszedve próbálta leemelni róla, de nem sikerült neki. Karjaiban vitte haza szerelme élettelen testét.

Az otthona üres lett, és fájdalmas, kihalt belőle minden, ami boldogsággal töltötte el. Nélküle semmi nem volt, nem találta a helyét a világban. Nem tudta mit kezdjen a helyzettel, valami megváltozott benne. Fiának szüksége van rá, de egyszerűen nem tudta kimutatni az érzéseit iránta. Már soha többé senki iránt nem tudta.

Ha csak tehetné a temetőben ült szerelme sírjánál, válaszokat várva a kérdéseire, vagy a munkájába feledkezett azért, hogy ne kelljen a fia szemébe néznie, amiért nem tudta megmenteni az anyját, és azért, hogy ne bántsák az emlékei.

Annyi mindent elért életében, de nem volt képes arra, hogy nélküle nevelje a gyermeküket. A fia szemében látta a kétségbeesést és attól az ő szíve is megszakadt, de nem mutatta ki, nem akarta, hogy lássa a szenvedését. De nem telt el úgy egyetlen óra sem, hogy legalább egyszer ne jutna eszébe fia szősz hajja, szomorú barna szemei, angyali arccskája.

Gyakran idézte fel magában azokat a napokat,

amikor még együtt voltak. Semmi nem ér annyit, mint a család boldogsága, az az élet maga.

Minden napot számon tartott, várva azt, hogy újra láthassa a fiát, és mindig összegyűjtötte magában, hogy mit fog mondani neki, hogyan tudatja vele, hogy mennyire fontos neki. Aztán amikor végre találkoztak, csak nézte őt szótlanul, nem akarta szavakkal megtörni azt a varázst, ami a fia közelsége nyújtott neki.

A fiú egyetemi évei alatt már ennél is ritkábban találkoztak, de gondolatai minduntalan körülötte jártak. Ekkor már érezte, hogy valamit elrontott. Nem akarta befolyásolni, engedte, hogy a maga útját járja, megadott neki szinte mindent, de azt, amit az egész életén át magával vihet, aminek birtokában minden akadályt legyőzhet, ami erőt, és megnyugvást ad minden nehézség legyőzéséhez, azt nem. Soha nem tudatta vele, hogy mennyire szereti. Sose mondta neki, ha jól csinált valamit, nem mondta neki, hogy büszke rá, mindig az volt és az is lesz bármit tesz. Soha.

A férfi újból meghúzza az üveget, le nem véve a szemét a konyha mélyéről. Ez ma már a harmadik ilyen üveg volt. Eldöntötte, hogy mit fog tenni, de újabb emléket keres, amiből merítkezni tud.

Felidézi a napot, amikor megkapta a diplomáját: azonnal a szabóhoz rohant és új öltönyt varratott magának, új kalapot készíttetett, hisz nem állhat

apja elé akármilyen ruhában, hogy bejelentse azt, hogy olyan dolgot tett, amit a családban őelőtte senki: diplomát szerzett, sőt egy olyan egyetemen, ahonnan az ország nagyjai kerülnek ki. Kocsit fogadott és haza sietett. De most is az történt, mint oly sokszor: apja nem volt ott, nem osztozhattak együtt az örömben. Apja tárgyalni utazott külföldre, hajóval.

Az egyetem után a tőzsdén kapott állást, jól ment neki, szép vagyont hozott össze.

Már vagy egy éve nem volt otthon, hírt sem halott apjáról, nem is kereste őt, teljesen eltávolodtak egymástól földrajzilag és érzelmileg is.

Azt is csak levélben üzentte meg, hogy megnősül, mert hamarosan gyermeke fog születni.

Aznap, amikor a tőzsde összeomlott egy levél érkezett otthonról. Az állt benne, hogy apja szélütést kapott, lebénult szinte teljesen, csak az ő nevét emlegeti és üzenték, hogy siessen haza, ha még találkozni akar vele.

Nem ért haza.

Apja anélkül tért örök nyugovóra, hogy utoljára láthatta volna egyetlen fiát, az egyetlen élő embert, akit tiszta szívből szeretett.

A tőzsdekrach miatt a teljes vagyona elúszott, apja temetésének napján egy kocsmá mélyén feküdt lerészegedve, még arra sem volt ereje és pénze, hogy hazautazzon.

A kétségbeesését folyamatos részegséggel és mindenféle könnyűvérű nők társaságában próbálta feledni, asszonyát és közös lányukat magukra hagyva. Nem volt már, aki utat mutasson neki, nem volt kihez fordulnia. A válság összetörte az álmait. Egy régi barátja egy autógyárban szerzett neki munkát, amiből egy év alatt annyi pénzt össze tudott gyűjteni, hogy visszatérjen apja birtokára.

Hazatérve azonban döbbenetes látvány fogadta: kiégett a ház, és a gazdasági épületek az állatokkal és a betakarított takarmánnyal együtt szénné égett. Egy villám csapott belé. A gazdaság munkásai és a szolgálok sem tehettek mást, máshol kellett boldogulást találniuk.

Ennek már fél éve, és most itt ül a kiégett falak között a kilátástalanságban. Nincs ereje újra kezdeni.

Lassan feláll, erősen kapaszkodva a szék karfájába, majd elindul a szemét le sem véve arról a pontról a konyhában, de két lépés után a padlóra zuhan. Négykézláb vánszorog el a falig, ott újból feláll, majd annak támaszkodva jut el a konyha ajtajáig. Eltolja magát a faltól és rákapaszkodik az ajtóra, ami hangos recsenéssel szakad le, magával rántva őt is. Újból feláll, a konyha asztalhoz tántorog, megkapaszkodik benne. Erőlteti, de nem látja az asztalon amit keres, túl sötét van és ő túl részeg.

Lehuppan a székre, és rádől az asztalra, keze elindul, hogy a szeme helyett megtalálja azt a dolgot.

Meg is van. Közel húzza magához, felül a széken és a halántékához emeli. A pisztoly hideg csöve benyomódik a bőrébe, felhúzza a kakast és lassan húzni kezdi a ravaszt. Nem fél, már nem számít semmi.

Az alak a ház előtt áll. A ház előtt, ami egy boldog élet kezdete volt számára – a hely, ahonnan elindult az életörömmel, fájdalommal és rengeteg munkával borított útján, ahová haláláig visszavárta gyermekét. Most eljött, hogy megmentse fiát.

A ravasz lassan megmozdul, a férfi lehunyja szemét és átadja magát az elmúlásnak. Még érezi, ahogy a tarkóján a huzat végigfut, le a kabátja alatt a gerince mentén. Kinyitja a szemét. Egy alak áll vele szemben, és lassan a kezét az arca felé emeli. Homályos az alak, mintha a ködből formálódott volna, de felismeri! Döbbenet lesz rajta úrrá, megáll az ujjá a ravaszon. Az alak fizikai formát ölt, amire keze a férfi arcához ér. A tenyere puha és meleg, a tekintete tiszta és szilárd, megnyugtató mosoly ül az arcára, az ajka szólásra nyílik:

– Szeretlek fiam!

A férfi szeme megtelik könnyel, torkát fájdalmasan hagyják el a szavak:

– Apám! Apám!

Kezéből kifordul a pisztoly, tenyerét apja kezére fekteti az arcán. Zokog. Kitér belőle harminc év minden fájdalma, nem tud úrrá lenni magán, de nem is akar. Talán órák telnek el, talán egy pillanat.

Mindkettejük elméjén átfutnak ugyanazok a közös emlékek, míg csak meg nem merevedik egy kép. Az, hogy most itt vannak végre együtt, oly sok fájdalom után megnyugvást találva egymásban.

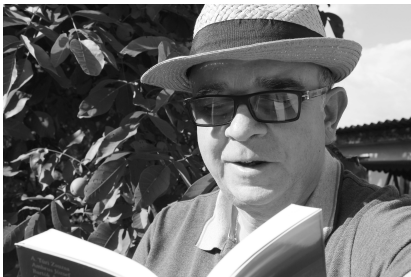
A felkelő nap első sugarai kúsznak a ház kitört ablakain, centiről centire fénnel töltve meg a hallt, lassan, de feltartóztathatatlanul. A fiú még mindig ott ül, szemei könnyben, apja hozzá közel hajolva, tenyerét az arcán nyugosztva. A belopódzó fény a konyhát is eléri és a leszakadt ajtó helyén könnyedén bejut, felmászik a széken, fel a férfi hátára, a tarkójára és az arca felé veszi az irányt.

– Ne! – nyög fel halkán – nem akarom, hogy elmenj!

A fény a fiú arcáról apja kezére telepszik, ami ettől, a sötétséggel együtt szertefoszlik, majd fel a karján lassan felemésztve alakját. De a mosolya még megmarad. Az az utolsó, ami még megmarad, mielőtt teljesen fénné válik a sugarakkal. A férfi ájul-tan a földre zuhan.

Pár héttel később a férfi a forgalmas utcán áll egy emeletes bérház előtt, kezében egy csokor virággal, másikon egy játék babával. Nyílik az ajtó, egy szőke kislány totyog ki rajta, bizonytalan léptekkel közeledve hozzá. Letérdel, a kislányt a karjaiba veszi és akkora szeretettel öleli át, mint még soha senkit. Az asszony mosolyogva néz rájuk – tudja, hogy vége a megpróbáltatásoknak, szerelme végre hazatért és most már örökre egy család lesznek.

Szikszay Péter

Álmodtam már nagy kalandot
leírtam pár emlékező sort.
Az életnél nagyobb kaland nincs
Ha humor is van, az egy kincs.
Álmodnak a hangyák is,
talán éppen így:
„Állt a hangya hős merészen
Irányította seregét kevélyen.
Álmodott sok kenyérmorzsát,
ez adja a jólét titkát.
Gyűlik majd lenn a bolyban
Jó lesz ha fenn már hó van
De jó egy óriás,
emberforma fura Flótás,
Irtóport szór a kőre
Menekül a sereg előre,
Elszáll az álmuk örökre.

Béla bá' kalapja.

Ezerszer áldott és áldatlan TSZ idők voltak akkoriban. Béla bá' jelentős ember volt. Dús ősz hajú, egyenes tartású, szolidan pocakos, de alacsony növésű ember. Megbecsült brigádvezető, először a sertéstelepen, majd a tyúktelepeken és később, ahogy emelkedett rangja, a keltető üzemben kötött ki. Mindig kalapban járt, télen-nyáron, talán így növelte magasságát, vagy csak a büszkesége adta rá. Így aztán tekintéllyel is bírt.

Volt kinek csak megbiccentette kalapját, csak úgy a két ujjával, de voltak néhányan, kiket megsüvegelt rendesen. Mindig hirtelen, nagy mozdulattal, szinte szelet csapott kalapjával.

Ilyen volt a kapcsolata a TSZ elnökkel is, ha találkoztak az üzemben vagy a telepeken, vagy ha fontos intézni valója volt a TSZ központi irodájában. Béla bá' büszkeségéhez és vélt rangjához hozzá tartozott, hogy az ilyen fontos embereknek ne csak biccentsen, hanem túlzott lendülettel megemelje kalapját. Ez a köszönés nekik – de csak nekik – kijárt.

Az elnök, aki „pestről jött” finom halk szavú, de több diplomás nagytudású ember volt, ilyenkor csak köhintett párat, kicsit hátrahőkölt, hogy a patinás, zsíros karimájú brigádvezetői kalap nehogy az arcába csapódjon a maga lendületében.

Ugyanakkor persze magában mosolyogva, majd a későbbiekben a szakmai kérdések iránt érdeklődve fogadta Béla bá' köszöntését.

Fiatal agrárértelmiségiek is kezdtek dolgozni a feltörekvő TSZ-ben. Messziről jöttek, jól képzett diplomás emberek voltak. A modern nagyívű fejlesztések, az állattenyésztés iparszerűvé tétele akkor volt fellendülésben. Ezek a körülmények vonzották a TSZ-ekbe is a fiatal, jól képzett városi agrárszakembereket.

Bár komoly emberek voltak hivatásukban, de esetenként a napi rutin mellé, a napkeltétől-napestig munka mellé oldódásképpen időnként tréfás hangulatot, ötleteket próbáltak vinni. Ezt persze a gazdák nem mindig értették, főleg nem az, akin megesett a tréfa, de mégis valahogy környezetük befogadta és néha már várták a mosolyt keltő szituációkat. Így volt evvel a szigorú elnök is, a jó szakmai munka mellett elviselte a tréfát.

Történt, hogy a karácsonyi ünnepek előtt gyűlést hívtak össze a TSZ központi irodájába. Brigádvezető szintig minden szakember hivatalos volt rá.

Ilyenkor többek között jelentést tettek és sok egyéb mezőgazdasági kérdést megbeszéltek, egyeztettek. Karácsony közeledve kis ünnepi TSZ bor is került a tárgyalóasztalokra, persze csak tanácskozás után.

Ilyenkor mindenki jobban kiöltözött. Béla bá' is felvette öltönyét, áll alatt szorosán begombolt fehér ingét, nyakkendő nélkül s persze nagy kalapját is enyhén zsíros belső karimájával. Középen felül kicsit benyomta, ahogy illik. Jól behúzta a fejébe, úgyis majd csak az Elnöknek fogja megemelni, a többieknek elég ha biccent. Azokat a fiatal agrármérnököket se tartotta sokra. Oda is elég a biccentés.

Hosszú földszintes épület volt a TSZ iroda, így benne a folyosó is hosszú. Sorba jöttek a TSZ vezetők, szakemberek a karácsony előtti gyűlésre. Jöttek a fiatal értelmiségiek is, de Béla bá' csak biccentett feléjük, pedig azok hangos, "Jó napot"-tal köszöntek, még tán „Adjon Isten Béla bá”-t is mondtak, de ő rájuk se hederített. Pedig azoknak agrár diplomájuk volt, neki meg tán a 8 elemi se sikerült, de hát Ő volt Béla bá', a brigádvezető ki, az álltenyésztésben nagy jártassággal rendelkezett. Nagy kalapja képviselte öntudata mindent felülírt nála.

A folyosón, ahogy igyekeztek a tanácsterem felé, ismerve Béla bá' szokásait – s nem teljesen átgondolva a következményeket – az egyik fiatal mögé lo-pódzott s a közelgő karácsonyi-szilveszteri hangulat jegyében észrevétlenül a nagy kalapja felső gödrébe egy zacskónyi konfettit szórt. A hosszú folyosó végében, a tanácsterem ajtajában az Elnök várakozott és fogadta az érkezőket. Volt, kit szárazabban, volt kit mosolyogva. Béla bá' meg közeledett feléje, kalapján a maréknyi konfettivel.

Az elnök közelébe érvén eljött a hagyományos süvegelése ideje. Eddig senkinek se emelte meg kalapját – mert olyan emberrel nem találkozott, aki kiérdemelte volna –, de az elnöknek nagy széles mozdulattal és lendülettel megemelte a kalapját. Még valami hosszabb ünnepi üdvözlést is akart mondani. Ekkorra úgy arcon szórta a nagy embert konfettivel, hogy csak egy hatalmas szentségelést, káromkodást lehetett hallani. Hátul valahol a folyosó közepén a lemaradt fiatalok, magukba fojtott röhögésüket már nem bírták visszatartani és hangos változatban törték ki.

Az Elnök prűszkölt:

– Béla bá’, magának de hülye ünnepi ötletei vannak! – felkiáltással kezdte lesöpörni magáról a papír-szemetet.

Béla bá’ égett, mint a nyári kánikulában szikrát kapott szalmakazal. Nem értett semmit, hogy történnhetett mindez és pont az elnökkel, biztos fegyelmit kap majd – ő, aki mindig mindent jól csinál! Ő csak köszönni akart.

Az elnök persze a háttérben röhögőkre nézve rögtön megértette, honnan fúj a szél. Később az ülés utáni ünnepi koccintásnál már Ő is velük nevetett.

Béla bá’ viszont nem tudta meg hogy történhetett mindez, de soha többet nem ment kalapban tanácskozásra és még mogorvábban biccentett mindenkinek.

T.Zia

Nem számít, hogy honnan jöttem,
égből szálltam-e, vagy estem.
Jártam poklot, láttam angyalt.
Ördög hívott, megvigasztalt.
Mit számít már, ki volt apám?
Szenvedett-e, sírt-e anyám?
Hányadiknak születtem meg,
s hányszor haltam? Lelkem remeg.
Amíg élek, utam járom,
mit keresek, megtalálom.
Iránytűként szívem vezet,
s messze repít a képzelet.

Erősnek lenni...

Öten voltak. Apró kis szőrösömök, még a szemük sem nyílt ki. Éppen beleillettek egy hét éves kislány tenyerébe. Óvatosan vette ki mindegyiket egyesével a kosárból, ahová a cicamama ellette őket. Érezte a kis meleg testüket, az ujjai közül kandikáló selymes cicaszőrt.

Piri, bár fiatal volt, már ismerte az élet árnyoldalát. Az egyik legsötétebb árny, most mögötte tornyosodott, és fölé magasodva figyelte minden rezdülését. Várt. Arra várt, hogy szót fogadjon végre. Arra, hogy Piri tanulja meg rendesen elvégezni a feladatát.

Piri makacs gyerek volt, önfejű, sokszor gondolta úgy, hogy a felnőttek tévednek, és nagyon bután tudnak viselkedni. Már az is megfordult a fejében, hogy ő talán az úrből került ide, mint E.T., de ha nem, akkor biztosan még a kórházban cserélték össze valaki más gyerekével, és az igazi szülei helyette hazavittek egy másik kisbabát.

Apja nem szólt, csak nézte Pirit, és várt. Már mindent elmagyarázott neki előre, és most annyi a dolga, hogy szófogadó gyerek legyen. Az öccséről kiderült sajnos, hogy anyámasszony katonája, sem mire sem használható, rosszabb még a kislányoknál is. Piri sem érezhette elég jónak magát soha, hiszen ő tényleg csak egy lány.

Most végre itt az alkalom, bizonyíthat. Régebben azt gondolta, hogy nem érdemes fáradoznia, apja elismerését semmivel nem fogja kiérdemelni soha. Aztán idővel ráébredt, úgy hat éves kora környékén, hogy már nem is akarja. Azóta képzeletben magát ufónak, vagy lenne inkább elcserélt gyerek.

Pirinek jó szeme van, jó füle, és megtanulta, hogy mindenről nem szabad beszélni, amit tapasztal, mert fura a világ. Ezért sokat nem beszél, jobb, ha a gondolatait megtartja magának. Most viszont, hogy az apja ott várakozik mögötte, még jobban elgondolkodott. A hallottakat, amikre felhívta a figyelmét, jól elraktározta magában, és az eszébe véste. Apja nem hazudik, szókimondó ember, ezt tapasztalatból tudta. Amit mond, az úgy is lesz, már ha a lánya tanításáról van szó. Mindig előre meg szokta mondani, hogy miféle tettek mi lesz a következménye. Most is szólt, hogy jönnie kell, figyeljen és tanuljon. Minél fiatalabb korban kezdi a tapasztalást el az ember, annál jobb.

Apja sok dologra megtanította már. Hegesztett is nemrég – igaz, nem volt elég ügyes, mert nehéz volt a pajzs, nem bírta el a gyenge keze, így anélkül próbálkozott. Be is gyulladt aztán mind a két szeme, olyan piros volt a fehérje napokig, mint a nyusziké. A nyuszik aranyos állatok, szerette őket. Legutóbb, mikor az apja hívta, leütni nem volt hajlandó egyiküket se, de végignézte szemrebbenés nélkül, ahogy a madzagra kötött hátsó lábaikkal fejfelé lógva

rugdalóztak, és csorgott az orrukából a földre a vér. A vér látványától nem félt, de azért sajnálta a nyusziakat. Persze nem szólt egy szót sem erről, csak rábólintott apja magyarázatára. Ehhez neki még túl gyenge a karja. Most pedig itt áll, egy kismacskával a kezében, ami annyira könnyű, és pici, hogy nem kell hozzá nagy erő, az övé is éppen elegendő ahhoz, hogy egyesével mindet a betonhoz vágja.

Még várt. Gondolkodott.

Ha nem teszi meg, apja elzavarja, és újabb bizonyítékul szolgál majd arra, hogy egy lány nem képes semmit sem elintézni. Gyengének fogja őt tartani. Amint megérzi, hogy ő valójában mennyire gyenge, gyengébb még az apjánál is, abban a pillanatban elveszett. Erősnek kell lennie. Meg tudja védeni magát, és nem sír. Soha. Most se fog. Csak az a fontos, hogy elég erőt gyűjtsön, mert ha a kis állat nem hal meg azonnal, sokáig szenvedni fog. Nem akarja látni, érezni a szenvedésüket. Jó lesz nekik a gyors halál.

Piri, hét évének minden keserűségét összeszedve apjára sandított, és becsukta a szemét.

Tóth Andrea Éva

„A költőnek van a legszebb hivatása e földön:
ő az, aki halhatatlanná varázsolja
a mulandóságot.”

(Juhász Gyula)

Ősz

Sárguló falevelek halkán hullanak
Szürke házfalak figyelnek unottan
Színes köntösét a nyár barnára váltja
Sötéten ragyognak a búskomor árnyak

Hideg szél kel táncra, bánatot lehelve
Elmulást suttog a vén idő, remegve
A gyászoló napsugarak bíborba öltöznek
Eső kezd szitálni, csendben, közönyösen

Fekete kéményekből bágyadt füst száll
A kihalt utcán kóbor macska sétál
Éjjel a hold is csak álmosan lépeget
Valahol egy madárka mélabúsan énekel...

Eljön lassan a tél, és hó borít majd mindent
Az üres hintákban csak a fagy ringatózik el
Álomba szenderül a táj, dideregve hallgat
Halott avar ölében szunnyad, várva a tavaszt

(2011. november)

Elmerengve...

De jó volna holdnak lenni
Csillagokkal keringőzni
Csillagködös éjjeleken
Csendes árnyként megpihennem...

De jó volna füstként szállni
Könnyű szélbe kapaszkodni
Könnyű volna, mint az álom
Tekergőzve tovaszállnom...

De jó volna harmatcseppként
Mámorosan, elmerengvén
Ringatózva egy fűszálon
Kacagni csak e világon...

(2014. április)

Tiszánál

Elmélázva nézem a Tisza-parti fákat
Hogyan bújnak meg csendben közöttük az árnyak
Elnézem a folyó lágy ringatózását
Mélyen borzongató, hullámzó magányát...

Beszél nekem régi, elfeledett korokról
S én hallgatom meséjét a boszorkányokról
Lenn az erdőszélen hajdan ők regéltek
Magas tüzek mellett sámánok zenéltek...

Később aztán ottan roppant máglyák égtek
Félelmes sikolyok szálltak fel az égbe
A halál súlya alatt megrogytak a fák is
Bíboros hajnalokon volt ott akasztás is...

Az öreg Tisza mostan csak ballag szótalán
Elnémul az erdő is, újra hallgatag
Álmatag sodrása a vénséges folyónak
Messzi viszi képzetem a megfáradt alkonyban...

(2014. június, Szeged)

Tóthné Telkes Csilla

Tóthné Telkes Csilla vagyok, már a Verselő Antológia első, induló kötetében is jelentek meg verseim. Egy erdélyi utazásom során a nemrég elhunyt Kányádi Sándorral is volt szerencsém találkozni, bemutatkozhattam neki, versekről, magyarságról, hazaszeregettről, a Nyergestetőről beszélgettünk. Mikor egyik versemből idéztem neki, s azt mondtam, hogy csak költögetek, azt felelte: „Ma szükség van költögetőkre, mert ettől lesz szebb a világ.” Azóta még inkább van kedvem a verseléshez, s az általam oly nagyra becsült Kányádi Sándor emlékére álljon itt néhány gondolat tőle: “– Hát te mondd meg, szerinted: mi a vers? – A vers az – kapaszkodott tekintetembe bátorításért –, amit mondani kell. Derűlség tarajlott végig a termen. Csak mi ketten álltunk megilletődve. Ő egy kicsit a bumerángthól szabadulás könnyebbségével, s hálásan is ugyanakkor, amiért nem nevettem ki. Én meg annak a súlya alatt, hogy ez a kisfiú kimondta, amit én régóta sejdíték, hiszek s el-elmondok, ha nem is ilyen egyszerűen. A vers az, amit mondani kell.”

Visz az utam...

Visz az utam, Anyám felé, Apám felé, Férjem felé, Lányom felé, Vérem felé.	Visz az utam Vár a kincsem! Hétmérföldes Aranytincsem! Üres, tüzes Rabbilincsem! Vár a nincsem!
---	---

Visz az utam, Erőm elég? Látlak-e még? A fény leég? A tűzkerék? Férj-feleség!	Visz az utam, Törvény elé, Akasztanak Estefelé, Szerelmesem meghal belé, Lesz Istené!
--	---

Visz az utam,
Visz a szárnyam,
Mennyországba
Szállni vágytam,
Vissza sohase találtam.
Rosszul éltem,
Rosszul háltam.
Már megbántam.

Ha szerettél, megérte... (Apám halálára)

Már kész az Oltár!
A vén Duna csacsog,
Mint ódon zsoltár.
A hajó ring, mint
Egykor ringatott:
"Schlaf, Kinder! Schlaf!"
Aludj, apu, aludj!
Aludj békében,
Te Szelíd, Te jó!
Te halkszavú,
De mégis biztató!
Te örök győztes,
Minden baj felett.
Taníts engem,
Hogy élni, hogy lehet?

Halk novemberi
Szél fúj a Dunán.
Emlékek úsznak
Hullám taraján...
S ha rád gondolok
Boldog nyarak szállnak,
Kirándulások,
Úszógumik várnak,

Arany őszökön
Utazunk le Érdre,
Fogod a kezem
És sosem lesz vége!
Nem lesz vége
A kalandnak, s a percnek,
Fogom a kezéd,
S többé nem eresztlek...

Mert itt leszel Te
Minden pillanatban,
A génjeinkben,
Apró mozdulatban,
S ha átsétálunk
Majd a vén Dunán,
Szelíd arcod ragyog
Majd vissza ránk.
Halvány akvarell
Mosolyt fest az égre,
S azt súgja majd,
S azt súgja majd,
Az élet szép,
S ha szeretted megérte!

Karácsonyi égen

Karácsonyéjen, füstfeketében,
Jött három vándor díszes tevéken,
Hozták a mirhát, hozták a mannát,
Hogy felkeressék az istenfiacskát.

Csillag világlott, és szállt a szózat,
Pásztorok hoztak bárányt, s bogyókat,
Ott állt a jászol, benne a kiseded,
Ő nem is kapta, adta a kincset.

Az embereknek megváltást hozott,
Csillámpor hullott, úgy hajnalodott.
Mária szülte, ember a teste,
Ember a teste, Isten a lelke.

Glória zengett, boldogság áradt,
Szétszórta fényét e vak világnak,
S azóta minden Karácsony éjen,
Meváltót várunk, csoda-mesében.

Lányom és férjem

Van ám két kincsem, de csak titokban,
Elrejttem őket, galaxisomban.
Ne tudja senki, ne lássa senki,
Ne tudják őket tőlem elvenni.

Még ők sem tudják, talán csak sejtik,
Hogy a szívemben, benne mi rejlik,
Mi az mi őket burokba vonja,
Széltül is védi, bajtul is óvja.

Tüskéim ágán kis gyengők csengnek,
Ha szúrnék, inkább csak csilingeljek,
Bár duzzogásom, érzékenységem
Zenévé válna, én azt remélem.

Visszakeríteném minden boldogságom,
S hogy ne legyen olyan komoly a világom.
Mindig mosolyognék, mindig csak nevetnék,
Hogy az ő kedvükre vidámak lehetnénk.

Van nekem két kincsem ezen a világon,
Bár mindenki tudná, néha azt kívánom.
De ha csak ők tudnák, az se lenne semmi!
Végre megmutatnám, hogy tudok szeretni.

Vilcsek Adrienne

Kedves Író és Olvasótársaim!

Örömmel veszek részt ismét a Verselő Antológia sorozatban immár 10. alkalommal, úgy is mondhatom, hogy idén jubilálok mint amatőr verselő.

Remélem, hogy ismét sikerül hozzájárulnom a "virágcsokor" színesítéséhez néhány írásommal.

Jó olvasást, lelki töltekezést kívánok!

Összeolvadás

Bőröd alá bújtam
    rejtőzködő
    pólusaid között
    szelíden feszülő
hallgatom véred
    zubogását
    lüktető életerőd
    áradását
nem szabadulhatsz
mert benned vagyok
    ahol
    nem látsz
    ott is én lapulok
    beléd olvadtam
többé el nem hagylak
így leszünk mi ketten
    örök társak.

Jégvarázs

Kristálycseppbe zárt rügyek
hó-puha álmok, csillogó jégvarázs.
A tél mesélni kezd.

Jégbe dermedt álom

Jégbe dermedt álom
didereg a fákon,
csillogó kristályok
őrzik az álmom,
míg a tavasz
rám talál,
és egy üde hajnalon
felolvad a páncél az arcomon.

Álmaid

Álmaid csillagok,
végtelen röppályán
keringenek
agyad megannyi sejtjén.
Az álmok hűségesek.
Te szüled őket,
eggyé válnak veled.
S ha az éj napra kel,
az álom nem hagy el.
Láthatatlan, mint a csillag,
de tudod, hogy ott ragyog az égen,
s csak arra vár, hogy éjjel
hozzád ismét visszatérjen.

Lélekút

Ha életünk egyszer véget ér,
lelkünk a csillagközi létbe visszatér.
Levetve a földi terheket,
súlytalan boldogságban lebeg.
Ott, ahol nincs sem tér, sem idő,
ahol ismeretlen a félelem,
ott várakoznak a lelkek,
és tűnődnek az elmúlt életen.
De az mi volt, ott feledésbe merül,
csak a test halott, a lélek
tovább repül.

Megyek az úton

Megyek az úton.
Célomat elértem.(?)
De valami még hiányzik.
Egy rés maradt az egészen.
Valami még fáj,
valami még hív,
valami még nyugtalanít!
valami ...
vajon mi?
mi?
m?
?

Bölcsekedéseim **(Ahogy én látom a világot)**

Láss,
érezz,
gondolkodj!
Környezeted az életed.
Viseld szíveden a sorsát, mert benne rejlik
a te sorsod is!

*

A valóság káprázat csupán
agyad furcsa játéka fizikai testeddel
Csak a lélek látja az igazságot

*

Az élet mindaddig állóvíz,
amíg meg nem ismerjük a szenvedélyt.
Nagy tettekre csak nagy érzelmek
készítetik az embert.

*

Bolond, mondják rád a józanok, miközben irigyelik
tőled a bátorságot, hogy mersz bolondnak látszani.

*

Nem tudom tisztelni a tudást, ha nem párosul sze-
rénységgel és alázattal.

Az élet egy nagy repülés. Tőlem függ, hogy magasan, vagy mélyen szállok, és tőlem függ az is, hogy bármerre járok, mindig hazataláljak.

Vissza önmagamhoz.

*

Nem érdemes haragudni. A harag olyan, mint a bumeráng, mindig visszatalál ahhoz, aki útnak indította.

*

Van, aki önmagáért segít másoknak. Ezek az emberek a saját „nagyságukat” kívánják demonstrálni, és nem a segítőkészség vezérli őket, hanem az önzés. Veszélyes személyiségtípusok, mert jól elrejtőznek a mosolygó álarc mögött, de előbb vagy utóbb saját maguk leplezik le magukat, és az álarc lehull.

Ha átéled te is a fájdalmat, akkor tudod őszintén átérezni másét.

*

Sokan vannak, akik kívül mosolyognak, befelé pedig sírnak. Mindenki álarcot visel. Van, akinek olyan vékony az álarca, hogy mögé látni, van, aki olyan vastag álcát visel, hogy képes mindenkit megtéveszteni. Ők veszélyes emberek, akiktől óvakodni kell.

*

Nagymenő, hiába vered büszkén a melledet, végső utad neked is csak a temetőbe vezet!

Ugyanaz másként:

A Szerelmes: Az egész világ benned van.
A föld, az ég, a nap, a hold, és a csillagok.
Az egész univerzum benned ragyog.

A Nárcisztikus: Az egész világ bennem van.
A föld, az ég, a nap, a hold, és a csillagok.
Az egész univerzum bennem ragyog.

*

Hiszek abban, hogy az álmok valóra válnak ha nagyon akarjuk, és a pozitív gondolatoknak teremtő erejük van, míg a negatív érzések rombolnak, elsősorban a személyiségünket.

*

Ha szíved hallgat,
és csak a szájad beszél,
a sok szó keveset ér!
Ha lelked néma,
néma vagy te is!

*

Sima arcú lélekmérgezők

Óvatosan a sima arcú lélekmérgezőkkel
Toxinjaikat csak nehezen érzékeled
Ők azok, akik csendes szemlélődve
megmérgezik a lelkedet.

Kedves Versírók, Alkotók, Olvasók!

Tizedik éve, egy évtizede ad teret a Verselő Antológia az alkotó emberek szavakba vagy képekbe öntött gondolatainak, érzéseinek.

A sorozat folytatódik!

Már szerzője volt valamelyik antológiának és szeretne a következőben is jelen lenni?

Még nem volt a szerzők között, de a következő évben örömmel olvasná, látná a saját gondolatait a könyvlapokon?

Érdeklődését minél előbb jelezze! Így az elsők között kapja meg a Verselő Antológia 2019 részletes kiírását!

Küldje el e-mail címét (esetleg egyéb elérhetőségét) a verseloantologia@gmail.com címre.

Megosztaná a megjelenés örömét?!

Az Info-Szponzor Kft. a már megszokott és népszerű Verselő Antológia és nyári antológia sorozata mellett 2015-ben először jelentette meg Kézen-fogva címmel új sorozatának első kötetét. Ebben a pályázók csoportokat, közösségeket alkotva jelenhettek meg. Nagyszülő-unoka, szülő-gyermek, házaspárok, szerelmespárok, barátok közösen mutathatták meg, hogy mit tudnak, milyen csodás alkotások kerülnek ki a kezük, a tolluk alól. Vannak itt versek, prózák, rajzok, festmények, fotók.

A kiadvány sikerét látva 2019-ben is meghirdetjük a lehetőséget. Ha megosztaná mással is a megjelenés örömét, ne habozzon!

Jelezze már most az infoszponzor@gmail.com címen és amikor megjelenik azonnal küldjük a pályázati kiírást!

Együtt minden művészet
élvezetesebb!

Kedves Versírók, Alkotók!

Az Info-Szponzor Kft. a Verselő Antológia mellett további kötetek kiadásával is igyekszik színvonalas megjelenési lehetőséget biztosítani a művészet kedvelőinek.

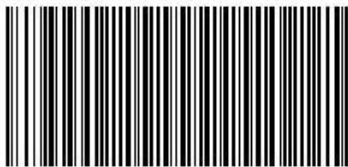
Már kilencedik alkalommal fog megjelenni 2019 nyarán tematikus antológiánk és folyamatosan jelennek meg önálló szerzői kötetek is gondozásunkban.

Net-Köteteink olcsó és színvonalas megjelenési lehetőséget biztosítanak akár képzőművészeknek, fotóművészeknek is!

Keresse, kövesse a legfrissebb híreket, lehetőségeket!

Mindent megtalál a kiadó honlapján:

<http://legyenkonyved.hu>

ISSN 2060-341X

Ambrus József
Bajzikné Panni
Bakos Bianka
Bihary Zsófné
Fazekas Margit
(Szomorúfűz)
Kajári Bettina
Kardos Gabriella
Kisháziné Vincze Julianna
Kiss Antal
Kiss-Teleké Rita
Kocsis György
Komáromi János
Kutasi Horváth Katalin

Lakatos Tibor
M. Jósval Éva
Mráz Erzsébet Irma
Pomázi Kára
Rott Bernadett
Sipos László
Soós Katalin
Surman Viktor
Szikszay Péter
T.Zia
Tóth Andrea Éva
Tóthné Telkes Csilla
Vilcsék Adrienne